

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Лютий

Ч. 2. 1955

February

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ЛЮТИЙ, 1955 Ч. 2.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1953 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. FEBRUARY, 1955 No. 2

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.**ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"****КАНАДА:**Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada**КАНАДА:**Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036**ФРАНЦІЯ:**Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannettes
Paris 6
France**АВСТРАЛІЯ:**Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia**З М І С Т**

Велике зобов'язання.....	1	Зирк у тутешню кухню!	14
І. Наріжна: **	2	Дзвін на тривогу	15
А. Сивуляк: Наш Окружний Зїзд	2	Л. Б.: Памяті великої вчительки	16
Ст. Пушкар: Зберігаймо здобутки нашої культури	3	Інж. Н. Шехович: Жіноча Конференція на Цейлоні	17
М. Мастен: Останній бій Аморі	4	Є. Ситник: О. Лотоцька гостем у Канаді... ..	18
Г. Совачева: Із наших визвольних змагань..	5	Українська вишивка: Доріжка	19
Ст. П.: Поїздом, автом і літаком	6	Приписи	20
Др. С. Парфанович: На нашу анкету	7	The Ukrainian Woman in Figures	21
Ст. Лещенко: Згасло велике серце	8	Н. Наркевич: Подорож ельфів	23
Л. Бура: У царстві казки	9	Діма: Зайчик, Лисиця і Мудрий Крук	24
Нові книжки. По всьому світі	10	Вісті з Централі	26
Орися: Посвяточні міркуваня	13	При громадській роботі	27

На обгортці: Софія Русова

Велике зобов'язання

Цьогорічне свято державности стало великою подією в нашому громадсько-політичному житті. Вже зараня ми готувались до факту, що американська суспільність відмітить його. У більших наших скупченнях ішли заходи вручення українського прапору міським управам, а враз із тим поважна освідомна акція.

І справді — у цей великий наш день замаяв український прапор на ратушах Нью-Гейвену, Джерзи Ситі і Нью-Йорку. Всюди, де є активна українська громада, де вона діє серед американського суспільства, там її зусилля знайшло признание й оцінку. І є всі дані на те, що цей вияв признання й пошани закріпиться у нашій прибраній батьківщині. Так широко вона відкриває двері для кожного свободолюбного пориву своїх громадян.

Найбільший доказ того дав нам день 22. січня в американському конгресі й сенаті. Тоді то пролунала там молитва за самостійність і соборність України, яку вислухали й піддержали своєю увагою вибрані представники американського народу. Цю молитву провели ієрархи обох українських церков. Наше змагання до свободи знайшло собі найвище признання провідних кругів ЗДА.

Факт цей являється світлим променем, що знезацька освітив нашу емігрантську дійсність. Запряжені в нашу бу-

денну працю, ми не маємо змоги бачити самих себе. Не відчуваємо питомої ваги нашої національної спільноти у світі. А дрібна освідомна праця, яку проводимо роками в наших організаціях, — оті виставки, зустрічі, покази, доповіді й концерти — не дає нам ясного погляду на реальний її вислід.

Аж тут — по роках такої невидної, дрібної, невсипущої праці, — бачимо врешті наявний успіх. Довголітні зусилля української громади, зорганізованої в УЖК, а в тому й Союзу Українок Америки, який є його членом, дали підставу до того, що так піднесено пролунала наша молитва у свінах Капітолю, так радісно залопотіли наші прапори на ратушах великих американських міст.

Ця радісна й піднесла хвилина й надалі зобов'язує нас. Ми допомогли її створити, цього ми свідомі. Але тепер встає перед нами чи не трудніше завдання. Закріпити й розбудувати те, що ми досягнули, як у нашому власному, так і в американському суспільстві.

Щоб поглибити оте формальне признання наших вивольних змагань, на те потрібно також велетенської праці. Не лиш освідомних матеріалів, не лиш виявів нашої культури. А **передусім великої внутрішньої сили цілої нашої спільноти**. Сили, що обумовлена зрілістю та громадським вироблен-

ням широких мас нашої еміграції.

Недавно тому, з нагоди 70-ліття українського жіночого руху, СФУЖО закликала в своїх резолюціях політичні партії до занехання взаємного поборювання та очорнювання, що рівночасно деморалізує неактивізовані ще ряди суспільства.

Завданням українського зорганізованого жіноцтва стає тепер протиставитись цій ворожнечі. Плекаючи добрі форми організованого життя Союз Українок Америки у своїй власній організації дає приклад виврозуміння й толеранції. Гуртуючи жінок різних політичних переконань, старається знайти для всіх можливість спільної дії, шануючи шлях і переконання кожної членки. Цю увагу й виврозуміння Союз Українок Америки старається перенести й на ціле суспільство, показуючи приклад та поборюючи прояви засліпленої ворожнечі.

До тепер це впливало з традиції та душевної доброти української жінки. Вона прагнула діяти гармонійно у суспільстві, будуючи в ньому окремі вартості. А тепер воно повинно увійти у плян кожної клітини США. Загладжувати ворожнечу, усувати застереження — ось початкові кроки на цьому шляху. Довести до співпраці всіх організацій на місцях так, щоб вона була якнайбільш успішна, це наша найближча мета.

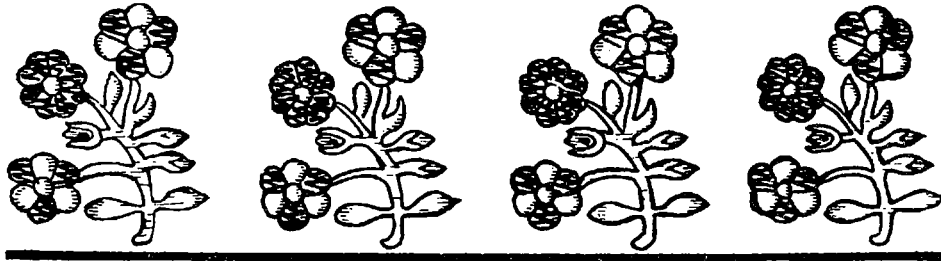
* * *

Ну і що ж, що життя — не мрія
чарівна і рожеволиця,
що не радістю голубіє,
а залізом дзвенить і крицею.

Ну і що ж, що життя — суворе,
що романтику в серці вбило,
що слова шорсткі нам говорять,
що не ніжністю вабить — силою.

Гей чи ж ласки в життя хто просить!
Молоді ми, міцні, і вперті,
і незломні, — сили в нас досить
для життя, для борні і — смерті.

Із збірки „Настрої“

Наш Окружний Зізд

З надією на поміч Божу увійшли ми у 1955 р. Всі ми свідомі того, що перед нами Конвенція СУА, де зійдемося — делегатки Відділів і членки Гол. Управи, щоб устійнити, скільки ми зробили для організації. І тому такий іспит совісті слід нам перевести вже сьогодні. Щоб ми не посоромились, коли прийдеться нам за 8 місяців стати до звіту.

Головна Управа СУА зарядила в тій цілі Окружні Зізди по всіх наших центрах, де є Окружні Ради. А там де їх покищо немає, зібрати в тій окрузі кілька Відділів на ширшу нараду та застановитись над біжучими справами СУА.

Філадельфія перша започатковує скликання такого Зізду дня 20. лютого, а Нью Йорк переводить це в чергову неділю дня 27. лютого. Дітройт і Рочестер задумують перевести це в березні.

Програма такого Зізду вже назначена. Вона почнеться Богослуженням за здоров'я членок, щоб із Божою допомогою розпочати нашу працю. Складатиметься з організаційного

реферату, проектів на Конвенцію та широкої дискусії. Кожен Зізд закінчиться певними висновками й ухвалами.

Які це справи буде обговорювати Окружний Зізд? Вони загально відомі й нераз обговорені. Але кожна з них вимагає нового підходу і в часі перед Конвенцією вони стають особливо актуальні.

1. Х. Конвенція СУА ухвалила поширення нашого членства. Чи наш Відділ подбав про те? Коли б кожна членка тільки одну нову притягнула, подвоїлось би наше членство. Оце треба вкупі обміркувати.

2. Подумати над тим, як об'єднати наше жіноцтво всіх хвиль еміграції в одну цілість. В нашій організації живуть поруч себе давні й нові імігранти та тут народжені і ще й дотепер не прийшли до взаємного порозуміння. А напевно можна знайти спільне, що нас лучить та плекати його в нашій організації. Треба лиш доброї волі!

3. „Наше Життя“ лучить всіх членок СУА в одну зорганізовану сімю. Чи всі членки перед-

плачують наш журнал? Треба обдумати й разом обміркувати, як поширити наш журнал, щоб кожна членка СУА була горда на нього.

4. Дім СУА у Філадельфії — це наша гордість. Наша Центральна знайшла належне приміщення, де можуть свої зійтись і чужим не сором її показати. Але чи дбаємо належно про нього? Велика його частина віддана в комірне, щоб повернути кошти на утримання. Дорогоцінна етнографічна збірка, яку зберігаємо у скринях, не може виступити на світло денне. А коли б ми піддержали нашу домівку, вона могла б стати першорядною культурною станцією на сході Америки.

І в цих усіх справах зможуть уряди і членство видвинути свої проекти. Радимо застановитись над тим і приготувати їх на Зізди. І прохаємо прибути не лиш урядничок, що несуть відповідальність. А запрошуємо кожную членку, що їй дорога наша організація! Для нас цінний кожен голос у її розбудові!

Анна Сивуляк

Зберігаймо пам'ятки нашої культури

Зберігати тисячелітні надбаня української культури, а саме — творів духа українського народу, а української жінки зокрема — оце завдання української жінки в ЗДА.

На рідних землях іде похід, що до кореня перевернув життя українського села. Українська селянка перестала бути господинею у власному господарстві, а стала наймитом колгоспу. Вона вже не плекає сирівців, що колись давали їй волокно, у неї віднято час, яким вона користувалась зимою для мистецької творчості. Народня ноша — гордість нашої жінки і цінний вияв нашого народного мистецтва — перестала існувати.

До цього через наші рідні землі перекотилися дві жахливі війни, що знищили багато цінних пам'яток. Все, що було збережене в великих музеях, зазнало перемін і втрат. Невідомо чи дають вони тепер повну картину нашого побуту у найвищих його зразках.

А в усіх країнах, що нас прийняли на поселення, знаходимо дуже мале обізнання з ділянкою нашої народньої культури. Тут і там зразки її фігурують під чужою назвою, і дають фальшиву картину наших культурних надбань.

Виставки народного мистецтва, що їх переводять наші чинники, вже поробили перші кроки для познайомлення американського світу з культурою нашого народу. Та такі дорічкові виступи не дають площини для студій і порівнянь. Для цього потрібно постійної стації, а таку може дати тільки добре поставлена музейна збірка.

Союз Українок Америки на своїй останній Конвенції у Дітроїті прийняв односторонню постанову та доручив новозібраній управі США покласти основи під організацію музею народного мистецтва у домі США у Філадельфії. Виконуючи доручення Конвенції Управа США покликala до дії Музейну

Комісію у складі: Ст. Пушкар, голова, А. Бойко, К. Пелешок, А. Хариш, О. Шустер і Л. Бурачинська, членки. Її завданням є провести підготовчу працю для створення музею народного мистецтва при США, а саме:

1. Упорядкувати та обслідувати етнографічну збірку Союзу Українок Америки, яка стане основою і завязком музею нар. мистецтва при США.

2. Опрацювати схему та спосіб збірок етнографічного матеріалу серед українського жіноцтва в ЗДА.

3. Подбати за відповідне приміщення та влаштування музею.

4. Підготувати відкриття музею для прилюдного користування.

Для переведення цього завдання Музейна Комісія вже почала свою роботу. Про поступ її вона буде повідомляти

У музейній габляті доцільно уложена українська кераміка дає перегляд тієї галузі народного мистецтва
Із виставки укр. народного мистецтва у Миському Музею в Ганновері.

Останній бій Аморі

5. заповідь із лицарського кодексу:
„Ти не відступиш перед ворогом.“

Слава про хоробрість Аморі дійшла аж до воріт Єрусалиму, де лицарі стерегли могили Сина Божого. „Отче”, сказав Аморі Святому Отцю, „мечі потрібні Церкві, щоб зупинити напад невірних на святі землі”.

Дружина Аморі Мато була хоробра на всю Францію. Їздила верхи на нестримних конях, стріляла з лука, літала побіч свого чоловіка на полюванні. Але ніхто не сумнівався в тому, що у Мато було ніжне серце і любов її до чоловіка була гаряча і могутня. Кожного разу, коли він відїжджав, здавалось їй, що вона завмере і в мент, коли казала: — Їдь і вертайся переможцем! її серце тремтіло й голосило:

— Зостанься ще на мент для нашого кохання!

* * *

Сьогодні Аморі докаже свою силу. Невірні плянують великий бій: буде залежати чи Христос чи Магомет стане господарем на заході. Безліч лицарства гарцює на полі, де Аморі ставить свою армію, як залізний мур. На селі тиша. Всі покинули працю, торгівлю, майно і йшли скріпити силу Аморі. Монахи у чорних чи білих рясах, хлопці-підлітки на своїх конях, жebraки, що в них лиш дубини до бою. Весь Божий наряд готується. Он на знак священика увесь натовп паде на коліна, лицарі на конях клонять голову і спускають вниз мечі. На чолі цілої армії держиться нерухомо, прямо, нертерпляче Аморі.

наш загал на сторінках нашого журналу. Та вже в підготовній стадії потрібне зрозуміння і співпраця Відділів СУА. Про це Музейна Комісія повідомить Відділи окремим обіжником та подасть свій проект на Окружних Зіздах, що відбудуться незабаром.

Стефанія Пушкар

У той самий час у замку, що його залишив Аморі, його дружина збирає всіх жінок із околиці. У великій залі гамір: діти бігають, сміються, несвідомі того, що діється, слуги плутаються у безладді, жінки плачуть. Посеред них спокійно походить Мато і від цього всім стає легше. Вона надає відваги, збуджує гордість, викликає в їх пам'яті великі чини лицарів, перемоги в боях. Звертаючись до кожної з них, вона вимовляє імена героїв її роду, а ціла її істота повна лиш єдиним імям — Аморі, Аморі... Здається її серце розколюється, але вона продовжує говорити з лагідною усмішкою.

Тишина на селі стає шораз важча. Час від часу до замку доноситься кінський тупіт, галас і шум із поля, де збирається армія. Мато певна, що самі янголи стурбовано придивляються цій боротьбі, де став до змагання найбільший воїн.

Раптом вбігає в залю вартувий і каже: — Пані, якийсь вершник просить спустити міст до замку. Каже, що він сеньор Аморі.

Мато задрожала, але не вимовила ані слова. Коли прибігла до воріт, побачила з другого боку рову нерухомого воїна, що його кінь весь був у піні. Сам воїн у крові й пороху. Боже! Серце Мато завмірає. Вона пізнала свого сеньора, хоч він скривавлений і запорошений. Хочє кричати — та вона мовчазна, хоче бігти, спустити міст та здержується.

— Хто ви, сеньор?

— Я Аморі, відповів тихий і сумний голос. Християни розбиті, мене переслідує армія турків, відчиніть чим скорше!

Мато підіймає голову:

— Ні, ви не є Аморі — чоловік мій приходить лиш переможцем! Ніколи він не відступив перед невірними!

— Сеньора, всі наші оборонці вбиті, всі мої брати й небожі впали коло мене. Я сам вбив більше ста сарацинів, але на

їх місце ставали другі. Християнської армії вже немає і я один залишився.

— Аморі може битись один проти цілої армії, кричить Мато. Ні, ви не є мій чоловік!

Коли уста її вимовляли ці слова, великі сльози падали на її сукню, а серце голосило:

— Мій друже, любий, як болять мене твої рани! Але стояла рівна й неблаганна.

В цей мент у сусідньому селі залунали крики. Мато побачила групу сарацинів, які гнали закованих вояків християн. То були полонені з армії Аморі, що стали рабами невірних.

Закривавлений лицар стояв нерухомо.

— Що? заголосила Мато. Ви кажете, що ви — Аморі, а можете дивитись на цю ганьбу? Ох, якби це дійсно були ви! Аморі, що стільки ран наносив ворогові, його ніякі рани не зупинили б кинуться визволити ваших братів!

Тоді донісся до стіни голос лицаря:

— Але в мою відсутність велика армія невірних заатакує замок...

— Я там стану, я — кричить Мато, я з усіма жінками відстою замок мого Аморі!

* * *

Тоді ранений лицар випрямився. Він стратив так багато крові, що був блідий, як смерть. Його кольчуга була роздерта в сто місцях, не мав ні щита, ні списа, а тільки меч у руці. Він повернув коня проти невірних і один проти всіх розпочав бій.

Мато дивилась очима, повними сліз. Вхопилась руками за камінь муру і дивилась, дивилась, як Аморі відбивається, як рятується від ударів, нападає знов і ударами скорого меча пробиває собі дорогу. Перед ним втікають сарацини й визволюються йому на допомогу полонені. Але великий лицар сам вправ, віддавши останній удар ворогові. Через звідний

Докінчення на ст. 10

З наших визвольних змагань

(Доповідь, прочитана на академії в Парижі)

Українська жінка, що не знала у своєму минулому ні московських теремів, ні турецьких гаремів, виростала рівною в різних напрямках із чоловіком. Надихана буйним вітром із безмежних степів України, вона звикла перш за все цінити лицарський чин та волю. 1917 рік приніс їй з курганів рідних степів Євшан-зілля, яке пробудило її з тимчасового сну. З усім завязттям, на яке здібна жертвенність жінки, поклала вона на жертвеннику Батьківщини своє здоров'я і своє і своїх дітей життя.

Як свідок наших визвольних змагань мені приходилось часто зустрічатися із такими постатями. Сьогодні встають вони передо мною, хоч їх уже прикрила мла забуття. Вони творили — нарівні з нашим воєнством — міт великого чину, що світить нам і сьогодні своїм шляхом.

У 1918 і 1919 р. я працювала у персональному відділу Українського Червоного Хреста. На Наддніпрянщині панувала тоді страшна епідемія тифу, що нищила нашу армію. Шпиталі були завалені хворими й ніде було їх дівати. А тут з'являлись до мене по призначенню на працю до шпиталю оці молоді дівчата. Мені все здавалось, що це метелики, які летять на вогонь. Тоді, при відсутності ліків і білля така праця не була жартом. Багато їх впало жертвою і навіть прізвища їхні не береглись, бо хто ж думав про те?

Пригадуються й інші постаті. Їх не було так багато, бо хто міг думати, що під веселою й безтурботною з виду Мариною чи Оксаною крилася наша розвідчиця? Що ота красуня приносила до наших штабів потрібні відомості? У більшості це були курсистки чи студентки, які переовали свою науку, щоб іти на більш потрібну на той час працю, бо „треба жити для України!“

Головною рисою цих жінок була мовчанка. Можна було знати їх довго і тільки випадково довідатись про їх посвяту, а нагоди для оповідань не бракувало. Так наприклад, коли повернулась одна така, що її звали „козак Клава“ і я спи-

Остання світлина авторки статті Ганни Совачевої із парку в Абондані

талась її, чи піде вона ще коли, то одержала у відповідь коротке „ні!“ — „Мене вже кожний пес знає на границі,“ — додала. Опинившись поза межами батьківщини, попала вона в табір інтернованих у Каліші, потім вийшла заміж, жила згодом у Чехії і закінчила своє бурхливе життя минулого року в якомусь німецькому шпиталі, осиротивши двох хлопців. Була вона теж студенткою Кам'янець-Подільського університету, але її справжнього дівочого прізвища навіть ніхто не знав.

Наше знайомство з нею тривало коротко. Але „козак Клава“ була в моєму понятті все кращим типом жінки-розвідчиці, що для ідеї пішла на найбільш небезпечну військову роботу. Таких постатей було напевне багато в ті часи і їх, як

і героїчних молодих медсестер покрила вже мла забуття.

Але пригадується мені ще один тип учасниці наших визвольних змагань. Колись переглядаючи журнал „Червону Калину“ я натрапила на світліну вояка в високій смушксовій шапці та кривою шаблюкою в руках. Короткий напис „козак Тетяна“ говорив усе, але разом із тим дуже мало. Я знала цю знимку, бо мала її в себе. Передивилась я всю „Червону Калину“, але не знайшла ані словечка про неї. А я знала її історію й її саму. Ця жінка всі наші визвольні змагання провела на коні простим козаком нашої армії. Була вона при здобутті Вознесенська, отже була учасницею Зимового Походу, який вкрив нашу армію, як і її командарма ген. Омеляновича-Павленка невмірущою славою. Була вона теж курсисткою, мала матір і родину, та кинула все, бо по її думці „треба було!“ На моє питання про неї командарм відповів: — „О, козака Тетяну всі знали! Вона варт багатьох чоловіків!“

„Козак Тетяна“ пішов тим же шляхом, що й козак Клава.

У Чехії, помимо недуги легенів, вона закінчила вищу освіту. З вибухом німецько-советської війни вона спішить із чоловіком на рідні землі, де переходить пекло гештапівської тюрми. Чудом їм удалось врятуватись від розстрілу. Згодом повертається до Чехії, де слід за нею вагинує.

Як і всі жінки цього типу вона ніколи не оповідала про свої переживання воєнного часу. Я навіть не пробувала її питати про те, бо знала вже цю її рису. Та раз зовсім несподівано вона розказала одну пригоду, що дуже добре характеризувала її поставу у військовому окруженні.

— У червні 1919 ми стояли недалеко від стації Богданівка, між Тернополем і Чорним О-

стромом. Ситуація була трудна. Від Тернополя натискали поляки, а за Збручем були большевики. Нам дано наказ: перейти Збруч і зайняти большевицькі позиції по той бік річки. Підійшли ми до річки і, чекаючи наказу йти далі, полягали на траві. Настрій був якийсь поганий, а це не сприяє в такому ділі. Знали, що нас мала горстка, що резервів немає і розвідки про кількість ворога теж. Я лежала трохи остороно від усіх і намагалась проаналізувати свої почуття. Щось то було не в порядку. Та що ж це, я боюся, чи що? сказала я собі й тоді відчула такий порив, що коли в той мент упала команда: „Шикуйсь!“ — я зірвалася і з криком „Слава Україні!“ перша кинулась у воду. І моє завдання виконали! По свазі додала: А на другий день ми відкрили шлях на Проскурів...

— От, Тіно, ви герой! — сказала я.

— Який там герой, — запротестувала вона з засоромленою усмішкою. — Хвала Богу, що в газарді ніхто не помітив, що це я вихопилась! А то хлопці засміяли б мене!

Така була „козак Тетяна“. І хоч сама до себе ставилась із долею юнїї, то всі її товариші по зброї з великим признанням, а підтвердив це й сам командарм. Таке відношення до себе треба заслужити.

Я певна, що таких „козаків Тетян“ в армії не було багато. Вони були одиничним явищем, ставляючи великі вимоги до витривалості й фізичних та психічних спромог жінки. Але й тих небагатьох уже прикрила поволока забуття й тому хочу спробувати тут відтворити їх постаті, щоб знайти звязок із героїською жінкою, що сьогодні бореться в рядах УПА.

Ганна Совачева

ЗОРГАНІЗОВАНЕ ЯПОНСЬКЕ ЖІНОЦТВО

Жіночі організації Японії начислюють около 8 мільонів членок. Від 1946 року жінки мають право голосувати й користають із того права до 80%.

Поїздом, автом і літаком

Поміж американськими журналістами вибилась на одне з перших місць молода рухлива блондинка. Маргарита Гиггінс це прізвище вже загально відоме. Вона почала писати під час другої світової війни. Та свою популярність здобула властиво в Кореї. У військовому однострою, з блокнотом під пахою, вона виринала там, де „кипіло“. І зараз після бою, в якомусь окопі, стукала на машинці свій звіт до газети.

Допущення її на корейський фронт коштувало багато заходів. Военні кореспонденти перебувають тепер у передових лініях, беруть участь у розвідочних стежах, обсервують артилерійський вогонь. Де ж допускати туди жінку, у ці „кітли“ і „засідки“? Та Маргарита Гиггінс не уступила й аж коли перейшла ціло й неустрашимо кілька „гарячих“ днів на фронті, їй признали рівне там місце.

З того часу Маргарита Гиггінс в погоні за такими „гарячими“ місцями світової політики. При недавніх заворушеннях у Єгипті виринала вона там. Її звітмлення звязкі й короткі. Але за ними криється солідна й поважна праця. Бо ця молода журналістка вивчає наперед усі проблеми країни, пізнає її провідних людей, провадить безліч розмов із стрічними людьми, приглядається до життя-буття і щойно розваживши все — пише кілька статей. Американський читач дістає легко і зрозуміло подане насвітлення кожної справи.

Недавно тому здивувала вона світ своєю поїздкою до СССР. Пробула там два і пів місяця і відбула три подорожі автом, поїздом і літаком. Та до них вона знов уважно приготувалась. Передусім рішила вивчити мову, щоб не залежати від випадкових і кермованих перекладачів. Коли вже говорила так, щоб могла порозумітись, вона забезпечилась у всі розпорядки, що торкаються подорожі по СССР. Уоружена добрим словником пустилась у дорогу. І по її повороті дала перегляд її в 14 статтях.

Та помилкою було б шукати в них широкої аналізи підсоветського життя. Перша й остання статті дають загальнополітичні міркування, які вона вложила в уста зустрічних дипломатів. А поміж тим ідуть її помічення, враження й розмови. Стан комунікації, поширення телевізії, розквіт спорту, занепад мистецтва, релігійне життя, чужі радіопередачі, житло пересічного мешканця, полегші режіму по смерті Сталіна, „опіка“ над чужинецькими подорожними, право на фотографію — ось „фільма“, яку вона презентує у своїх 12 статтях. Немов на екрані переплітається одне з одним і себе доповнює. Із цих коротких, звязких картин можна догадуватись багато дечого, а дещо і зрозуміти. Для непоінформованого читача вони кидають жмут світла. А тої, хто знає підсоветську дійсність, знайде в них підтвердження фактів, що їх так бистро й відважно підмітила молода американка.

І треба подивляги оце журналістичне вміння, що так зручно орудує здобутими відомостями. Вони подані ділово й безпретенсійно, знаючи на що саме кладе вагу американський читач.

Хоч одна з її подорожей провадила через Україну (Москва-Київ-Крим), а друга частинно (Москва - Сталінград - Донбас-Кавказ), проте немає в її статтях окремої згадки про те. Між її світлинами білюють привітні хатки українського села, але немає словечка про її мешканців, з якими мусіла зустрічатись і говорити. Між численними проблемами підсоветського життя бракує національна. Маргарита Гиггінс не вміла чи не бажала схопити її так, як це сталося коротко, але дуже влучно в американської дипломатки Перли Места, що відвідувала пів року тому СССР. **Ст. П.**

Подаємо у скороченні звітмлення з подорожі Маргарити Гиггінс, що було обговорено на товариській гурті Окр. Ради СУА дня 2. січня у Філадельфії.

На нашу анкету

Продовжуємо нашу анкету, що її розписала редакція „Нашого Життя“ між визначними жінками-фахівцями. Анкета порушує питання їх фахового шляху та сучасного становища жінки у суспільстві.

Софія Парфанович, Дітройт

На запит, коли й як я зацікавилася жіночим рухом могу відповісти:

Перший, хто зацікавив мене цим питанням був мій батько. Він був великим ентузіастом поступу й рівноправності жінок і маючи три доньки посилав їх всі на високі студії та мріяв про найкращі успіхи для них. Рівнож його соціалістичні переконання робили його прихильником жіночого руху. Тож ще в гімназії дав мені до читання Бебля „Жінка й соціалізм“, книжки Еллен Кей, Карін Міхаеліс та інших

Вже в часі студій мої колеги завжди старалися здати мої амбітні стремління висказом: — Навіщо вам того, ви й так вийдете заміж. На запит: — Чи ви не думаете теж подружуватись? — вони відповідали, що це що інше.

Ще гірше діялося в часі практики в шпиталі й моїх стремлень добути собі фахове знання й зручність у такій діяльності, як операційна гінекологія й поліжництво. Тут кожна, навіть найменша операція коштувала мене величезної й впертої боротьби, а вгорі наведений висказ стався для мене майже рівнозначний з образою й обезціненням. Роки завзятої боротьби з моїм конкурентом-мужчиною, наперед у лікарнях, а потім у приватній практиці й на кожному етапі моїх змагань, чи то в громадській, чи лікарській діяльності стали, але й забирали час і енергію. Все ж успіхи й побіди прорубували шлях лікаркам, що йшли за мною, бо ж я була одна з перших, коли не перша українка лікарка, що взялась за це важке діло.

Третє й найважливіше: моя зустріч з жінками й помічення з

їхнього життя. Як уродженка великого міста я не мала змоги багато приглядатись життю селянок. Але мої поїздки в літі на Бойківщину дозволяли мені не раз пізнати, яке тяжке життя жінки, багато тяжче як чоловіка, що з ним поруч вона стоїть на роботі в полі, але вернувшись, кидається зараз до хатнього господарства й при худобі, тоді коли чоловік найчастіше відпочиває. Тяжке життя жінки у відношенні до її хворіб та материнського завдання я пізнала вже як лікарка. Тоді теж я мала діло з біднішими, робітничими кругами в мої лікарській практиці і з болем серця та з великим співчуттям я бачила, яке тяжке становище жінки. І завжди й при кожній нагоді я обіцувала собі працювати для неї й допомагати їй — чи то лікарською порадою чи теж суспільною працею, несучи їй свідомість небезпек та даючи раду як перед ними боронитись. Так саме життя несло мене по рейках жіночого руху.

Ці два чинники вже скоро включили мене в лави Союзу Українок. Тут я постановила використати все моє знання і дати жінці з нього якнайбільше на те, щоб піднести її здоровий стан і свідомість. Довгі роки не було неділі, щоб я не їхала кудись до читалень говорити про хвороби й спосіб запобігання їм, про відживу й жіночі справи, про догляд немовлят, про все що могло дати поміч і нести світло сестрі моїй, жінці. Їй, що найчастіше жила в далеких селах і серед тяжкої праці, а то й злиднів ці виклади несли світло. Були ними теж статті з гігієни, що їх я містила майже в усіх журналах і часописах і мої популярно-медичні книжки. Майже тисячу сторінок популярної гігієни появилася тоді друком. Навіть згодом, перейшовши до протиалькогольної боротьби, я ніколи не кидала цієї праці і на кожен заклик Союзу Українок я виконувала вимагану освідомну роботу.

Д-р Софія Парфанович

Бо як би не було і що б не діялося: на цілому світі ще далеко до того, щоб жінка почувала себе вільною й рівноправною з чоловіком.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Перша українська лікарка

З великим, бо понад 2-річним опізненням прочитав я в „Н. Ж.“, ч. 5, 1952 статтю „Слідами першої лікарки“. Як мені відомо, Софія Окуневська-Морачевська, моя тета, була не лиш першою лікаркою в Галичині, але в цілій Австро-Угорщині. Введена авторкою в блуд, редакція у передному слові називає Софію Морачевську „одною з перших українських лікарок“, тоді коли вона була першою в Австрії.

Інж. Іван Озаркевич,
Торонто

Ваше твердження правдиве щодо Австро-Угорщини та цієї обставини ми в нашій примітці не згадували. Між українськими лікарками д-р Софія Морачевська не була першою, бо ще в 60-тих роках виїхала на студії до Цюріху киянка Бокова, яка нострифікувала свій диплом у Петербурзі. Вона була також одною з перших лікарок у царській Росії. — Ред.

Згасло велике серце

Чимало посмертних згадок появилось у пам'ять Ганни Совачевої. Тому й не думаю тут змальовувати її постаті, як артистки сцени і громадської діячки. А подам кілька розмов та уривків із листів, що її краще схарактеризують.

Часи німецької окупації у Львові. В Українському Оперному Театрі підноситься куртина. Іде безсмертний „Гриць” і з бадьорою мелодії догадуюсь, що за хвилину вийде Устя. І вже чую спів „Ой, що ж мені, ой, що ж мені робити?” з-за сцени. Виходить, пританцьовуючи, Устя-Совачева і безжурними, жвавими рухами демонструє свою радість. Засватала дочку за багача! Бурею оплесків прийняла зала цю улюблену свою „бабусю”. Вірити не хотілось, щоб ота бадьора по-стать уже переступила 70-ку! А коли по кількох роках я згадала з нею той вечір, то вона пожалілась:

— А мені так досадно було тоді! Та ж викинули з Гриця мелодію, що попереджує вихід Усті і зразу дали „Ой, що ж мені”! І так замість веселої жінки „на підпитку” зробили з мене „п'яну бабу”...

Зальцбург 1945—1948. У таборі Парш починає Совачева з властивим їй запалом організувати український театр, очолюючи Союз Українок та працюючи рівночасно в Українському Червоному Хресті. З усіх зон Австрії приїжджають люди з якимись справами. День і ніч не зачиняються двері її кімнати. Одні входили, другі виходили, щось питали, оповідали, переказували, передавали, приносили, забирали. Рівночасно в кімнаті відбувались зібрання й наради, проби до вистав, пісень, танків. Кімната її (в якій жило 5 осіб) стала центром уваги всіх трьох таборів у Зальцбургу. Її сімдесятилітня енергія запалювала молодих і середніх віком.

Тому й не диво, що коли завітала до Зальцбургу репатріаційна комісія, то Ганна Сова-

чева стала речником усіх мешканців. Її енергійна постава, відважні відповіді і нехтування загрозою підтримало всіх, що хвилювались.

Хоч стара і хвора, вона все кимсь опікувалась, допомагала. Замість подяки зазнавала багато невдячності від людей. Та не зневірювалась.

— Якщо я не вірила б у шляхотність людей, якщо я мусіла б зле про них думати й їх уникати, я не могла б жити, говорила мені не раз.

У 1948 р. захворіла важко Ганна Совачева. Ось що пише вона в листі з 28. вересня:

— Зазирнула я костюмасі в очі, але Богу угодно було, щоб я жила. Смерти не боялась, але одверто кажучи, не мала сил боятись. Було все одно. Та одного дня зрозуміла, що не побачу України вільною! Розплакалась гірко і нараз прокинулась жадою життя, та така, що лікарі кажуть, що це мене врятувало. З того часу почалось одужування і нарешті в березні 1949 я приїхала до табору”.

По її переїзді до Франції прийшло від неї кілька прикрих листів. Хвора й немічна, вона скаржилась на мешканеві умовини, журилась грішми, що не приходять (мова про невелику спадщину, що їй залишила подруга-англіяка).

У захисті для старих в Абондані Ганна Совачева віджила. Її товариська вдача раділа рідним оточенням, а розлогий парк довкруги захисту давав багато вражень.

„Краса Абондану відразу полонила мене. Великий парк, що переходить у гущавину ліса, сліди зарослих травною алеєю, лавочки-ослони для тих, що гуляють у парку, переносять нас у далеко минулі часи. Наприклад алея тополь нагадує мені Україну й місто Бахмач, де я бачила подібну. Просто перед моїм вікном стоїть велетенський кедр, який переносить мене в рідні Карпати, в Підлюте, де я перевела останні щасливі дні свого життя...” так

писала вона про Абондан у „Нашому Житті”.

„Годують нас прекрасно. Мене люди люблять і тому я частенько користуюсь додачами: то вкрадуть і принесуть грушку з овочевого саду, то пришлють свою порцію лакоминки. Мені це дорого тільки як доказ прихильності до мене”. Розказує далі про стан свого здоров'я і „мене вже запевняють, що навіть повезуть на Пирятинське болото і то буде на той рік. Цьому я ясно не вірю, а всеж приємно посміятись на це твердження”.

Та пробиваються й сумні нотки. Це сталося тоді, коли через мешканеві умовини приневолено Ганну Совачеву прийняти до своєї кімнати співмешканку-росіянку. Це вразило її з людського й національного боку. „Нічого майже не пишу зараз, жаліється вона. Так, от, голубчику, моє життя з кацапнею таке нудне й безрадінне... але вірю, що чи ворог, чи ні, а Україна таки буде!”

Це останнє речення закінчує цілий ряд листів до нас. Переконання „що Україна таки буде” — було вірою і змістом цілого її життя.

Про смерть Ганни Совачевої пише канцлер о. М. Левенець із Франції так: „Вона хворіла вже від довшого часу на серце і часто по декілька тижнів не підносилась із ліжка. Однак сама смерть прийшла несподівано, вночі й нікого не було при ній в її останні хвилини. Покійна мала в пляні ще докінчити свої спомини. Видання її споминів окремою збіркою було б найкращим пам'ятником по ній і наймилішим, бо як знаю — це була мрія, якою вона жила весь останній час”.

Стефанія Лещенко

ПЕРША МУЗУЛМАНСЬКА ДИПЛОМАТКА

Пакістан іменував недавно тому Бегум Ліякват Алі Хан, вдову вбитого пакістанського прем'єра своєю посолкою до Голяндії.

У царстві казки

Недавні дитячі імпрези закрутили це питання. Дитячий концерт, інсценізовані казки, виставка дитячої літератури — все це працює для дитячої уяви. Тому й починаємо розмову з письменницею, що вже багато літ творить для дітей. Іванна Савицька живе тепер у Філадельфії.

Письменниця розказує про перші свої кроки в цій галузі. Вона була пластункою, як уся шкільна молодь 20-тих років. Пласт гуртував дітей різного віку й це спонукало її подумати про найменших. Перші спроби свого таланту вона містила в журналі „Вогні“. Та цього її замилювання не знав ніхто з товаришок, бо вона підписувала їх псевдом. Так дуже ховала вона ці юні спроби. Та трапилось, що часопис „Бескид“, що виходив у Перемишлі, довідався про те й запропонував їй завести постійний куток для дітей. Тоді вона почала працювати явно для нашої дитви. І від того часу тієї праці не покидає.

— Спершу це було випадкове, — розказує письменниця на наше запитання. — Хотілось уложити віршика для новачок, або пісню для юначок. А потім воно вже стало потребою для мене. Я старалась пізнати дитячі зацікавлення, розуміти хід дитячих думок, збагнути дитячу уяву. Я полюбила дитячу літературу.

— Дальший шлях уже простелився гладко. По якомусь часі запрохав мене Таранько до співпраці в „Світі Дитини“, оо. Василіяни до „Малого Приятеля“, а М. Пастернакова до „Укр. Дошкілля“. Аж до вибуху війни я співпрацювала з тими журналами. По війні в „Малих Друзях“ ОПДЛ у Німеччині і в „Моему Приятелі“ в Канаді.

— Правда, — каже Іванна Савицька по хвилині надуми, — я пробувалась і в іншому жанрі. Мене цікавили шаради, що ними так широко користуються в чужій пресі. Я стала писати їх

для наших газет і журналів і в 1933 р. навіть дістала нагороду на конкурсі „Неділі“. Це мене заохотило й коли пізніше появились ще й інші автори шарад, то я раділа, що вже цей рід віршованої загадки в нас закріпився.

На наш запит, яку тематику підбирає авторка в своїх віршиках та оповіданнях для дітей, каже без надуми:

Іванна Савицька

— Природу. Світ тварин і рослини дитині близький і зрозумілий. Дитина любить пізнавати щось нове, знайомитись із тим, що її окружає. Своїми віршиками й оповіданнями я допомагаю їй у тому. Вона пізнає своїх домашніх приятелів — пса і коша в лютовому світі і довідується про лісових — зайчика, білочку і лиса. Всі людські прикмети — дбайливість, хитрість, слухняність вона знаходить також у звірячому світі. А над усе доброту і приязнь, яку стрічає у пса і коша.

Питаємось про творчий дорібок письменниці, що вже більш як двадцять літ збагачує нашу дитячу літературу.

— Все воно розсипане по дитячих журналах і збірниках. Коли б це зібрати, було б на-

певне кілька книжок. А через війну та нашу мандрівку не вдалося видати окремих збірок. Щойно в Філадельфії вийшов у 1953 р. збірник віршів „Серце“, що подає деклямації на різні нагоди.

Та найбільше цікавить нас новий задум Іванни Савицької. Це вистава „Спляча королівна“, що готується тепер під фаховим проводом арт. Шашаровського.

Іванна Савицька охоче розказує. Вже давно задумала вона поставити на сцені пєсу для дітей. Дитяча книжка не може сама заспокоїти дитячої уяви, до цього потрібно також зорових та слухових вражень. Такі дає добрий сценічний твір. Мандрівний сюжет „Спляча королівна“ здавався пригожим. Він широко відомий, бо знаходиться в казках усіх народів. І захоплює, бо дає змогу показати всі чуда-дива, що їх вміщає в собі казковий світ. На коротку мить дитина знайде у полоні своєї уяви, у царстві справжньої казки.

Розпитуємо про подробиці постановки. Праця над нею йде повним ходом.

— Ми постановили ставити пєсу в більшій мірі дитячими силами. А що діючих осіб около тридцять, не враховуючи балету, то можете собі уявити, як трудно орудувати такою дитячою громадкою. Але підготовка йде вперед. Дієвих осіб багато, але розмов мало. На сцені йде весь час жива акція, перетикана музичними та балетними вставками. Головне слово має „нарратор“ (ведучий), що розказує й пояснює. Його слова є властивим текстом казки, що її оповідають, але й показують дітям.

Цікавимось проблемою декорацій і костюмів.

— Про це вже подумано. Декорації робитиме декоратор Клех, а над костюмами теж працюватимуть фахівці. Цій частині вистави присвячуємо дуже багато уваги. Казка мусить бу-

НА СОНЯШНОМУ ПОБЕРЕЖЖІ

Дехто з нас зимовою порою відвідує соняшне побережжя Атлантийського Океану. Тудою прямує багато людей, що хочуть зазнати відпруження і справді — кожен повертається підкріплений. На півночі дують холодні вітри — а тут соняшне проміння дозволяє купатись у морі.

Ще одну прикмету мають ці літні купелища зимовою порою. В них кожна красуня привозить валізу суконь і показує літне вбрання і то не торічне, а таке, що його носитимуть найближчого літа по цілому світі. І тому на цих соняшних побережжях — чи то Рівієри чи Флоріди дістаєте перегляд — що саме носитимуть.

Покищо нас цікавить найближча весна. Бо хоч дуге ще зимовий вітер, але він уже не має сили над нашими плянами й думками. Продумаємо над обною, що повинна наступити незабаром.

Плащі й костюми мають усі відтінки піскової краски — від ясної, майже кремової до легкого бронзу. До цього білі й кольорові блюзочки, що оживляють. І кольорові светерки, що потрібні в холодні вечорі.

Вечірні сукні молодших відтінків, а найбільше рожевих. Від блідо-рожевого шіфону до коралового шовку — широкий вибір.

ти повною не тільки в дії, але і в вигляді і звуках.

На наш запит розказує письменниця, що музичною частиною зацікавився її чоловік, відомий музикант Роман Савицький і приспосібив до пєси уривки з балету Чайковського „Спляча королева“. Танкові вставки підготовляє Ірина Голубовська у своїй групі.

Треба сподіватись, що так підготована дитяча вистава стане справжньою подією для нашої дїтвори. І що вона дасть почин чомусь, чого вже в нас бракувало — постійному, професійному дитячому театрові.

Л. Бура

ОСТАННІЙ БІЙ АМОРИ

(Докінчення зі ст. 4)

міст перенесено скривавлене тіло, що ще мало слабкий подих.

Мато бачить сумну процесію, припадає коло свого чоловіка й шепоче про незмірність її кохання, яка примусила її бажати радше його смерти, ніж сорому. Але її дія ще не скінчена. Вона кличе звязкового:

— Бери коня й жени до королівського двору. Передай про розбиття християнської армії! Потім стає струнко і далі:

— Ще скажеш королю, коли сеньор Аморі не міг перемогти, то він мусить підняти принайменше три армії, щоб стримати невірних.

Аж тоді приєднується до сумного походу.

* * *

Мато велить внести Аморі у високу залю. Наказує всім вийти. Стимує сльози — бо коли б її сеньор ще востаннє відкрив очі, то побачив би її усмішку. І в той мент відчула такий біль, наче четвертували б її тіло. Смерть повинна б її також тепер врятувати з її жалоби.

Повіки лицаря Аморі піднялись і по короткій мовчанці він сказав зовсім тихо:

— Сеньора, цей раз впізнаєте вашого Аморі?

— Так, каже Мато голосом, крізь який пробивається ридання. Ти — мій рідний, мій любий чоловік! Але зараз сама собі дорікає, що в такий мент може йому мовити про свою любов, в цю останню хвилину. Бачить, що він відходить у невідому дорогу, де душа можливо переходить довгу мандрівку заки зустріне Божого янгола. Мато хоче, щоб він знайшов у ній поміч та дістав піддержку. Вона склоняється до нього й каже:

— Ти мій чоловік — переможець!

Марі-Мадлен Мاستен

Із французького переклала

Любов Ліндфорс

oooooooooooooooooooooooooooo

ВИРІВНЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НОВІ КНИЖКИ

Софія Парфанович: У лісничівці. Видавництво Миколи Денисюка. Буенос Айрес, 1954. — Обкладинка і рисунки роботи Б. Крюкова. Ст. 184. Ціна 1.50 дол.

Зовсім несподівано авторка оповідань із лікарського життя та психологічних нарисів випустила книжку про лісовий світ. Та хто уважно слідкував за творчістю письменниці, то вже відгадав це її зацікавлення. Бо тут і там уже друкувались її нариси, що так вміло углиблюються в життя тварин.

Книжка подумана, як рямова картина для багатьох нарисів. У зустрічі з лісничівкою виступають тут різні лісові звірята: тендітна серна Сільва, сука Зіка, дятель — Стукач, чепаха Ілля Данилович, буйний Цапок, пєс Співак, палужки, ластовинятко, слимак Павло і їжак Ічок. Кожне з них переживало на свій лад цю зустріч із світом людей і це відношення найкраще підмітила авторка. Та окрім того схоплення цїлий світ тваринних зацікавлень. А тлом до цього є різноманітне життя лісу, нашого лісу, що його так глибоко розуміють і люблять мешканці лісничівки.

Окрім них, цих приятелів лісу й тварин, є в книжці ще одна людина. Це Дмитро Рибак, старий сільський мисливий, що йому лови перейшли „в плоть і кров“. Він теж знає і любить ліс; як свою долоню. Але він вивчає його на те, щоб полювати, хоч грозили йому за те ками й „гарєшти“.

Рисунки Б. Крюкова чудово схоплюють вираз тварин, що живуть у цій книжці.

Книжка пригадує нам приюду, від якої ми відбігли і рідний край, що так далеко. Л. Б.

ВСЮДИ ТЕ САМЕ

Жіноча організація в Індії звернулася із проханням до президента міністрів Неру впровадити цензуру фільмів, що їх висвітлюють в індійських кінах. На їх думку фільми шкідливо впливають на молодь.

По всьому світі

Кампанія проти „камиксів“

Великі жіночі організації в США розпочали кампанію проти „камиксів“, ілюстрованих оповідань для дітей, що змальовують злочини і вбивства. Ця акція знайшла відгук у виховних кругах і про неї заговорила преса. У висліді відбулась нарада видавців, що під тиском публічної opinii ухвалили для своїх видань нові напрямні. 26 видавців, а це три четвертини всього накладу „камиксів“ не будуть уже описувати злочинів та їх подробиць. Тепер завданням жіночих організацій буде припинити цю ухвалу та поборювати решту видань, що не підчинились загальному домаганню.

Жінки в американському парламенті

Торічні вибори підняли число вибраних представниць у парламенті до сімнадцяти. Шість республіканських посолів, що вибрані наново — доповнить цього рану Джозефа Фаррінгтона з Гонолулу, перша жінка, що її вислали Гаваї до Вашингтону. Пять представниць демократів, що вибрані наново, приймуть нових чотирьох посолів, що вперше ввійдуть до американського парламенту.

Єдина жінка в американському сенаті Маргарита Чейз Смит знов увійшла туди. Вона є членом республіканської партії й повернулася тепер із короткої подорожі по СРСР.

Американська диригентка

У Денвері живе талановита музикантка Антонія Бріко, що диригує симфонічною оркестрою і очолює Т-во Опери. Вона народилась в Італії та з батьками переїхала малою дівчиною до нового світу. Тут студіювала музику та продовжувала студії в Берліні, де відбувся перший її концерт з оркестрою. Повернувшись до Нью Йорку вона створила жіночу оркестру з 100 осіб. Хотіла доказати, що жінки-музики можуть грати на

всіх інструментах, бо це все ще оспорювали деякі музичні круги. Тим самим вона відкрила доступ до всіх музичних інструментів жінкам, бо від того часу вже перестали робити різницю. Тепер у Денвері вона не обстоює творення окремої жіночої оркестри, бо прихилиється до думки, що найкраща оркестра мішана.

В листопаді м. р. вона концертувала в Брюсселі на запрошення королеви-матері Єлисавети.

Міжнародний зїзд лікарів

У вересні м. р. відбувся в Гардоне, в Італії, зїзд лікарів, що складався з 300 учасників, представниць із 22 країн. Головною темою конгресу був перехідний вік жінки, якому було присвячено кілька доповідей. Зїзд ствердив, що проблеми лікарів є всюди однакові, хоча в деяких країнах завважається певні особливості, як на Далекому Сході, де лікарки виключно віддаються лікуванню жінок. В Гардоне вперше з'явилися представниці з Філіппін і Ізраелю. Міжнародною організацією лікарів очолює др. Хрі Рейд, американка, що зуміла приєднати лікарів з-над Тихого Океану.

Дитяче село

У 1946 р. створено в швейцарському селі Троген дитячу оселю. Вона мала прийняти сиріт з усіх-усюдів, що втратили батьків через війну. Ініціативу до того дали швайцарці, а гроші приплили з цілого світу. Багато людей запропонувало безкорисно свою робітну силу і внаслідок виросла група привітних швайцарських домиків. Оселя носить назву великого виховника Пестальюці.

Дітей згруповано в домах залежно від того, з якої країни вони походять. Управа оселі старається залишити їм їх національне обличчя, щоб не позбавити сиріт їх батьківщини. Але в вихованні кладе вона натиск на правильну громадську

Езлін Дераніягала, голова Все-Цейлонської Конференції Жінок, склякала в Коломбо зїзд відпоручниць жіноцтва південної Азії. Гл. статтю на ст. 16

поставу дітей, щоб вони навчилися жити в суспільстві.

Чи є там українські сироти, що розвіяні по всьому світі?

Зїзд ІМКА — ІВКА

У зїзді, що відбувся в листопаді у Бюртембергії, взяла участь 11-членна українська делегація. Перша частина зїзду була присвячена ідеології і практичній роботі руху, а в другій відбулися загальні збори.

У нарадах зїзду брали активну участь п. Ольга Савицька, містогорова українського відділу, члени зональної управи Валентина Клодницька і Ольга Цвик та п. Анна Семенко.

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЗАЛИ

У Торонті відбувся в листопаді концерт піаністки Дарії Гординської-Каранович. У програму увійшли — окрім чужих музичних творів — також Ревуцький, Рудницький і Барвінський.

Того ж місяця відзначено 5-ліття жіночого хору „Арфа“, що співає у церкві та бере участь в нашому культурному житті Торонта. Святом провела голова хору п. Д. Онишук, а з 5-літтям привітав його Кир Ізидор.

Посмертна згадка

Міннеаполіс, Мінн.

У Міннеаполіс померла членка 16. Відділу СУА **Юлія Пастушенко**. Вона належала до свідомих і поступових жінок. Була членом місцевої парохії, та входила й до американських жіночих організацій. Всюди репрезентувала українське жіноцтво і коли треба було, обороняла його інтереси. Майже кожного року возила на торговельну виставу українські вишивки та ляльки, де за кожним разом діставала похвалу. Любила писати українські писанки і навчила цього вміння свою дочку, котра й досі пише їх. Покійна любила також вишивати і багато гарних вишвок полишила по собі.

Юлія Пастушенко була передплатницею кількох часописів і журналів.

Походила з с. Лубянки Вищі, пов. Збараж. Приїхала до Америки молододу дівчиною. Тут одружилась і виховала дітей в українському дусі.

Вічна їй пам'ять!

Дітройт, Миш.

Довголітня членка 23 Відділу СУА **Анастасія Микулінська** упокоїлася в Бозі в неділю дня 7. листопада. Покійна прожила 67 літ. Походила з с. Ційків, пов. Любачів у Галичині. Залишила у смутку чоловіка Олексу, чотирьох синів, три дочки і троє внуків.

Похорон відбувся дня 11. листопада. Членки Відділу провели її з відзнаками в останню дорогу.

Прощай дорога наша членко! Прибрана земля нехай буде тобі легкою!

А. Назаркевич, секр.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 8. грудня померла по короткій недужі **Текля Бугай**, довголітня членка 5 Відділу. Своєю працею вона дуже причинилась до роз-

вою Відділу та була широко знана в нашій громаді, як свідомо громадянка. Один із її синів Степан Бугай веде при парохії Непорочного Зачаття своє погребове заведення.

Текля Бугай прибула до Америки в 1899 р. Походила з Сокальщини в Зах. Україні. Похорон відбувся дня 12. грудня з похоронного заведення її сина при великій участі людей. Членки 5 Відділу прибули майже всі, щоб їй віддати цю останню прислугу.

Покійна залишила в глибокому смутку чоловіка Василя, двох синів, Степана й Едварда і дочку Софію, шість внуків та рідного брата Степана Дубика.

Спи спокійно, дорога Союзяно, а придбана земля нехай тобі буде пером!

УКРАЇНЬСЬКА ЖІНКА У ЦИФРАХ

При міжнародніх зустрічах, у взаєминах із чужими жіночими організаціями велику роль грає добре поданий інформаційний матеріал. А таким є статистика населення, професій, осягів. Це подає картину сили і спромоги, яким міняють кожну національну групу.

Звісно, такі дані мусять бути оперті об офіційні джерела. Нелегко добути їх нам, що мусимо користуватись чужими даними. Для нашої книжки "The Woman of Ukraine" демограф Галина Селегеня і економіст Олена Трофимовська подали дані, з яких вдалось зладити статтю „Українська жінка у цифрах“.

Праця над книжкою поступає вперед. Рівночасно з тим іде також грошова збірка на це видання, що стане першим англomовним інформаційним матеріалом про українську жінку. Про

це повинні пам'ятати Відділи СУА. Їх обовязком є піддержати матеріально це видання, що стане найкращим осягом СУА у 30-ліття організації. Закликаємо Відділи до пожертв з нагоди річних зборів!

ЗАСТУПНИЦІ „НАШОГО ЖИТТЯ“

В міру того, як росте круг читачок „Нашого Життя“, більшає також круг наших прихильниць. Із „Листів до редакції“ видно, що обмін думок між редакцією й читачками є живий і постійний. З часом деякі з наших прихильниць перейняли також заступництво нашого журналу.

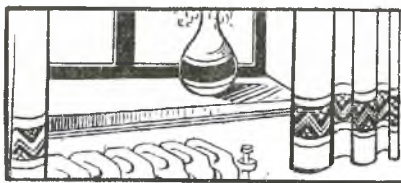
Згадаємо тут у першу чергу наших заступниць у Канаді. Це є пп. Левка Романик у Торонті й Ольга Лукомська в Едмонтоні. П. Л. Романик відгукнулася на кампанію для збирання передплат у 1952 р. і виграла тоді першу нагороду. Її вміння та безпосередній підхід приєднали нам багато читачок і Торонто в числі передплатниць тепер веде перед поміж іншими центрами в Канаді. П. О. Лукомська живе на заході Канади. Вона щойно почала свою співпрацю з нами, фундуючи одну передплату для санаторії в Гавтінгу. Її охота в допомозі та вмільий підхід дають запоруку успіху.

Обі наші заступниці в Канаді проробили корисну роботу. Пропагуючи журнал, вони звязують жіноцтво невидним вузлом в одну велику громаду читачок, що плекають свої духові інтереси та окремі жіночі заінтересування.

ПОДЯКА

Щиру подяку всім співучасницям імпрези 16 Відділу СУА, Українського Золотого Хреста, Сестрицтва св. Юрія, зокрема Пластункам, які допомагають у всіх імпрезах, складає

Управа 16 Відділу СУА
у Міннеаполіс

У НАШІЙ ХАТІ

Посвяточні підсумки

Дуже цікаво було у святочний час відвідати наші новоамериканські господарства. Очевидно з традиційними побажаннями, але теж із секретно захованою метою легкої провірки чи і як нове середовище увійшло у нутро української хати. Технічно практичні удодгднення, як ледничка, пральня, міксер, є всюди. В одному випадку навіть виявилась машина до миття посуду. Радіо, патефон, телевізія майже в кожній хаті грають, гудуть, ба навіть заглушують розмови. У тому напрямі мало пляновости, мало зрозуміння, що й коли слухати, щоб була користь і дозвілля.

А як виглядає сама гостина?

Реалізм обильної їжі і староукраїнська гостинність поклали крапку всякій законспірованій статистиці. Показалось, що внести у хату новітнє приладдя легше ніж підглянути практичні місцеві звичаї і використати їх теж для зміни товариських форм. А практична техніка, що має на меті допомогти сучасній жінці в її домашніх обов'язках, не мала б цілості і повної вартости, коли до неї не приноровити й товариських звичаїв. Бо в модерній хаті змінилось не тільки приладження гостини, але й сама її форма.

Пригляньмось до американської „party”. Це улегшена форма прийняття, що може вмістити й більшу кількість людей у невеликому мешканні. Їжа розміщена на окремому столі на полумисках. Тут же й приладжена посуда — тарілки, вилки й ножі — для загального користування. По привітанні та вступних чемностях гості підходять самі до стола й вибирають та накладають те, що їм

до вподоби. З тарілкою в руці кожен шукає собі місця і товариства. Творються групи і групики — на фотелях, канапах, а то й „навстоячки”. Іде весела гуртка під час їжі. Покінчивши, гості відкладають уживану посуду на окремий стіл, а звідтіля забирають її непомітно домашні. Гості йдуть за другою стравою чи солодким і так поводи посувається ціла гостина.

Завдання господарів зовсім інакше, як при „осілій” гостині. Привітавши гостей вони слідкують за тим, щоб ішла загальна розмова. Переходять від групи до групи, притягають осамітнених, тут і там допомагають знайомитись. Домашня молодь обносить гарячий чай чи каву. Ніхто нікого не при-

прошує чи спонукує до їжі. На те її господиня приладила і поставила, щоб гості їли. І гостина проходить справно, гості свобідні, розмова дає багато вражень. Гостина триває означений час, бо гості приходять точно і не засиджуються. Вечірня „party” починається о 7-й і триває найдовше до 10-ої.

Звісно, що нам, що до такого способу не привикли, це буде дивне й незвичне. Але щораз частіше пізнаємо гостинні форми нашої країни поселення, щораз більше беремо в них участь. Наша молодь мусить набирати гладких форм, щоб увійти у великий світ. Тому призадумаймось над такою формою гостини, що облегшить нам це наше завдання.

Орися

Жінка і пахощі

Вживання пахощів таке давнє, як плекання краси у жінок, а це останнє таке старе, як історія людського роду.

Однак сьогодні вживання пахощів трохи йнакше, як у минулому. Давніше жінка дбала про пахощі вживала постійно. Ними були насичені одяг і білля, а навіть кімната.

Сьогоднішня красуня змінює пахощі залежно від пори дня, зайнять чи розривки, а навіть настрою. Впродовж дня вона вживає відсвіжуючих жвітних, легких пахощів, на вечір важких, переважно орієнтальних.

Взагалі пахощів сьогодні не оцінюють під кутом довготривалого запаху, а якости їх аромату. А при вживанні треба перестерігати таких засад:

а) Не напоювати пахощами одягу ані білля.

б) Навогчувати пахощами місця, де відчуваємо биття пульсу, в першу чергу на висках коло вух, на шиї і на згибах рук і ніг. По двох-трьох годинах запах вивітрюється. Тому слід носити з собою маленьку пляшину пахощів, щоб можна було відсвіжити запах.

При закупі пахощів треба мати на увазі, що пахощі на тілі дають інший аромат, як розпилені у воздух. Тому найкраще пробувати пахощі через намочену бібулу. Її втираємо в пульс руки й по кількох хвилинах уже можемо знати, чи цей запах нам відповідає.

Скала запахів і різнородність форм дуже багата. Елегантна жінка в морі реклямових пахощів може знайти те, що їй найбільш відповідає.

Євгенія Янківська

ПОДЯКА

Комітет 70ліття Українського Жіночого Руху в Рочестер, Н.Й., складає оцею дорогою щирою подяку всім виконавцям програми Ювілейного Концерту, який відбувся дня 28. листопада 1954 р. Зокрема дякуємо Вп. Паням Делегаткам: Централі СУА п. М. Біляк і Централі СФУЖО п. І. Павликовській за цінні доповіді, п. проф. І. Костинюк за вивчення жіночого хору, п. Любі Німців, арт.-співачці б. Львівської Оперн. за сольоспів, п. М. Клишко за співочу точку, п. Анні Сорхтей за акомпанімент, п. Валі Діловській за виконання танку, п. Яр. Зелез за виголошення декларації і за мистецьке оформлення сцени, всім членкам Жіночого Хору і всім виконавцям кінцевого монтажу за солідну працю у виконанні своїх точок і молоденьким студенткам-музикам Ірині Зобнів і Оксані Кричук за музичний супровід під час танку. Дякуємо теж усім гостям, усім представникам місцевих організацій за участь у святі і за щирі привіти, п. др. Ірині Крамарчук за господарський провід бенкету (товстмастер), панам: інж. В. Приймакові і Мих. Ляльці за технічну допомогу в переведенні концерту. Рівнож дякуємо всім тим, що причинилися у

великій мірі до наших святкування, головно п-ву Клодзінським, п-ву Мельникам і п-ву Пастущинам. Наприкінці дякуємо всім членкам Комітету: М. Крамарчук, А. Мельник, А. Пастущин, п. Росоловській, п. Гойсак, С. Гунці, М. Швец, А. Хмиляк, М. Повх, Е. Герулі і Яр. Зелез за тісну співпрацю в підготовці ювілейних святкуванняв.

Софія Онуфрик, голова К-ту
Анастасія Смеречинська, секретарка К-ту.

ЗИРК У ТУТЕШНЮ КУХНЮ!

Sweatbreads — в американському стравосписі великий смаколик. Це підшлункова залоза теляти, що складається з двох частин. Круглої, що знаходиться ближче серця і зв'язаної з нею повздожної, що посунена в нап'ямі до пролику. Функція тієї залози не досліджена, а зникає вона одночасно з переходом телятка на густий харч.

Це м'ясо нагадує дещо мозок, тільки є більш сущільне. Воно легко псується, тому треба його зараз по закупі звжиткувати. Коли маємо зладити його на обід, тоді купувати вранці. Коли принесемо до хати, вложити на годину у зимну воду,

щоб набрало тугости. Не вільно класти до леднички, бо замерзне і стратить смак. По годині вложити до киплячої води, яку ми посолили і заквасили на кожну кварту двома ложками цитринового соку або оцту. Обнизити температуру варення до найнижчої і варити під покришкою 20 хвилин. Вийняти з води, вложити до зимної води, щоб прохоллоло. Відцідити, висушити стирочкою, вичистити з плівок і покряти на довжину у скибки. Присмажити на гарячому маслі на золоту краску. Коли готове, уложити на полумиску рядом і зверху присипати хрулко присмаженим бейконом.

До цього подається біла підлива. Ладимо її з 2 ложок масла і 1 ложки муки. Засмажити розтерти, розвести горнятком густої сметанки й посолити і і поцукрувати до смаку, додавши ½ ложечки цитринового соку. Заварити на густу, гладку масу.

Одна пара, себто залоза серцева і проликова, бо так її разом продають, вистачає достатньо на чотири особи, коли її подати з підливою.

2. зшиток куховарської книжки „Городина й овочі“ вже в друку

ЗРАЗКОВІ НАРОДНІ СТРОЇ

КОМПЛЕТНІ АБО ЧАСТИНИ ВИКОНУЄ НА ЗАМОВЛЕННЯ

КООПЕРАТИВА „БАЗАР“

На складі має:

Вишивані сорочки жіночі (вел. 36, 38)	від 17.50 до 24.50 дол.
Шовкові фартушки вишивані	від 7.50 до 9.50 „
Спіднички шовкові	від 6.50 до 11.50 „
Плахти ручно ткані або вишивані	
поєдинча	24.50 „
крилата (подвійна)	29.50 „
Корсетка вовняна або оксамитна	від 16.50 до 19.95 „
Віночок із стрічками	від 3.65 до 4.50 „
Намісто (5 разків)	від 2.25 до 2.50 „

Замовлення слати до кооперативи „БАЗАР“

822-823 N. Franklin Street, Philadelphia 23, Pa.

Дзвін на тривогу

На основі вістей совітської офіційної преси довідуємось, що з весни 1954 переводиться масове переселення мешканців України на Сибір, Казахстан та приморські області Тихого Океану. Це переселення совітська влада мотивує потребою збільшити продукцію харчових засобів у СРСР. У 1954 р. рішено збільшити засівну площу на 30 мільйонів гектарів в азійській частині СРСР і в тій цілі переселити працездатну молодь. Згідно з совітськими даними завербовано на вересень 1954 околo 150,000 хліборобських спеціалістів. Совітська преса подає, що переселенці зголошуються „добровільно“, запалені „советським патріотизмом“. Переселюється здебільшого неодружена молодь і в тому числі велика кількість молодих дівчат.

Як виглядає в дійсності це переселення, про те можна вчитати поміж рядками. Переселенці йдуть у тягарових вагонах, а по довгій і виснажливій подорожі залишаються серед пустки в незаселених просторах. Ні хати, ні знаряддя, чи матеріалу щоб її побудувати. Совітська преса подає, що люди живуть у шатрах, землянках, у напів диких умовах, без забезпечення одягом, харчами і паливом при гострому кліматі сибірського степу.

Що це означає?

Це черговий удар червоної Москви, вимірний у животні сили українського народу. Вивезти молодь із України і тим знесилити український народ та на Сибірі вимішати її з масою переселенців, щоб її легше зденационалізувати — ось до чого зміряє ця чергова зачіпка. Після штучного голоду в

рр. 1932/33 це черговий удар по народі, що перейшов війну й окупацію. Вивезення молоді підірве природній його розвій та приріст.

Українське зорганізоване жіноцтво у вільному світі не сміє мовчки приглядатись тій нищівній зачіпці. Факт насильного переселення вдаряє в права людини і нехтує засадами правопорядку в соціальному житті народів. В історії людства такі переселення були признакою страшного поневолення, стихійного нещастя або рабства. Вони тягнуть за собою фізичне винищення і моральний занепад цілого покоління. Ми жінки зокрема відчуваємо глибоку кривду, що спричинює розбивання родини і відірвання самітних молодих дівчат від родинного пня. Важка праця і дикі умовини побуту не дають їм права на родинне життя і спокійне материнство.

Ми протестуємо проти тих метод, що вдаряють у природні права народу на життя і працю на своїй землі. Протестуємо проти розбивання української родини та перекреслення права жінки і матері. Цей наш вираз глибокого обурення і протесту ми постараємось передати жіноцтву цілого світу і установам, що признають права людини.

Українському народові, українській родині, а зокрема тобі — українська жінко-страднице пересилаємо наше глибоке співчуття.

У серпні м. р. малярка О. Гурська відкрила разом із своїм чоловіком Б. Крюковим виставку творів у Буенос Айрес. Виставила 12 картин, переважно квітів та „натюр морт“.

**НАША МІСТОГОЛОВА
В АВСТРАЛІЇ**

Від самого початку нашого поселення в Австралії очолює зорганізоване жіноцтво Ірина Пеленська. Вона походить із Стрийщини, в Зах. Україні. Середню й вищу освіту вона здобула в Галичині, закінчивши її ступенем магістра філологічних наук. Вже в середній школі Ірина Пеленська виростала й формувалась у молодечій пластовій організації. Пізніше очолювала Секцію Студенток при львівському університеті.

Рівночасно почав виявляти себе й її літературний таланти. Свої нариси й новелі містила вона під прізвищем Ірини Винницької в різних журналах. Видання першої її повісти „Христіна“ перервала війна. Та хоч пізніше ця книжка появилася, так само, як і друга — „Музика“, то через воєнні дії не могла широко дійти до читача. Аж тепер у другому виданні пізнає її як слід читацька публіка.

Осівши на австралійському континенті, Ірина Пеленська відчула й зрозуміла гін українського жіноцтва до гуртування. Вона піддержала його своїм досвідом і авторитетом і допомогла знайти форму самостій-

Памяті великої вчительки

Місяць лютий став для українського жіноцтва символом найвищої жертвенності. В тому то місяці обірвалось життя двох світлих жіночих постатей, що стояли в передових лавах нашого загалу. Трагічний збіг обставин злучив їх разом у наших згадках, хоч такі різні були їх шляхи. Та їх лучила одна мета і в служінні їй вони зложили найвищу жертву, бо своє життя.

Та цього року в лютому згадуємо ще одну жінку. Саме сповняється 15. літ, як відійшла від нас Софія Русова. У розгарі війни, переділені кордонами, ми навіть не відмітили належно цієї втрати. І хоч її ймення часто згадувалось при святкуванні 70-ліття жіночого руху, проте ще й досі не усвідомлюємо собі її значення для нашого Відродження.

Заки розглянемо суттєві прикмети її громадського шляху, треба пригадати, що Софія Русова була чужинкою з походження. Шведка по батькові, а француженка по матері, вона піддалася українській стихії, що окружала її з дитинства. Юне її серце відчуло, що під льодовою корою царського режиму прозябають паростки нового й молодого життя і вона перейнялась ними з усім запалом молодости. Та цього запалу вона не стратила все своє життя бо він лежав у її палкій і енергійній вдачі.

В її житті можемо відмітити кілька важливих моментів. Вони висувають її постать на належне місце та рішають про її вартість і значення у нашому суспільстві.

ної жіночої організації. Від того часу вона незмінно очолює Союз Українок Австралії. Впродовж семи літ зорганізоване жіноцтво Австралії, кероване її вмилою рукою, виявило багато ініціативи і цінних починів, коли згадати лиш започаткування українського шкільництва і вечір Лесі Українки англійською мовою.

Софія Русова належала до покоління „народників”, що своїм життям, своїм прикладом сповнило політично-культурницьке завдання. Вона не тільки провела збирацьку і дослідну роботу. Але поставила себе на службу простолюддя, проживши кілька років у сільському оточенні, навчаючи й гуртуючи своїх односельчан. Багато труднощів і невдач приніс подружжю Русових цей громадський досвід. Але в ньому крився великий ідейний зрив інтелігенції 70-их років, що потім дав свій вислів у першій революції 1905 р.

Софія Русова не кінчила фахових шкіл, бо в її часи доступ до вищої освіти жінкам був утруднений. Але вона була вродженим педагогом і практичною роботою та теоретичними студіями придбала широку загальну і фахову освіту. Перший дитячий садок у Києві заснувала вона з сестрою у 70-тих роках і вела його згідно з найновішим виховним напрямком. Як мати власних дітей вона скріпила в себе виховні первні й коли в 1917 р. прийшлося організувати наше шкільництво, Софія Русова стала бажаним і цінним фахівцем від дошкільної освіти. Її праця про дошкільня, що появилася у Празі, стала цінним вкладом у нашу фахову педагогічну літературу. Як професор Педагогічного Інституту ім. Драгоманова вона передала низці виховників свої виховні засади.

При цьому не можемо забувати, що у своїй громадській і фаховій праці вона була дуже послідовна. Ще в юних літах вона определила себе політично, вступивши в партію есерів і у рядах цієї групи вона пробула до кінця своїх днів. Провідної ролі в цій ділянці вона не грала і за нею не сягала. Та факт її виразного політичного оформлення можна вважати певним завершенням її постаті, як громадської діячки і фахівця.

Та для жіноцтва найцінніша

і найважливіша четверта ділянка її праці. Софія Русова присвятилась на еміграції також справам українського жіночого руху. Перейнявши після Марії Грушевської провід Української Жіночої Національної Ради, вона очолювала її кільканадцять літ. І перейшла враз із нею увесь хресний шлях української жінки на еміграції. Бо в короткому періоді нашого повноправного членства треба було закріпитись на міжнародньому ґрунті. А по нашому виключенні почалось вперте й послідовне намагання за наше право бути в цьому „жіночому парламенті”. Софія Русова мужньо боролась за те, як і за престиж Української Жіночої Національної Ради. Вона берегла репрезентації українського жіноцтва на міжнародньому ґрунті й осягала успіхів. Її палке слово, її велика активність пробивали лід офіційного наставлення. Ще й тепер при виступах українок на міжнародніх конгресах чужинки згадують стареньку „леді”, що чудовою французькою мовою вміла обстоювати свої права.

У власному суспільстві, що видвигнуло її на провідне місце, вона була ці довгі роки центральною постаттю, справжньою „first lady” своєї країни. Це й виявилось у 1937 р., коли то обрано її почесною головою Світового Союзу Українок у Львові. Жіночий загаль признав у ній тодішню найкращу постать українського жіночого руху.

Пятнадцять літ тому закінчилось це творче життя. І коли у місяці лютому клонимо голову перед жінкою-героїнею, то згадаймо в цьому році ту, якої все життя було героїчним змагом. Нехай засвітить нам на мить велич її постаті, та пригадає нам осяги її громадського шляху.

Жіноча Конференція на Цейлоні

(Докінчення)

По вислуханні доповідей конференція поділилась на три студійні групи. Дискусії проходили оживлено. Делегатка-українка старалась поділити свій час на всі три групи, щоб дістати перегляд праці кожної. Велику увагу присвячено освіті дорослих і в тому напрямку Індія виказує великі успіхи при допомозі читалень, культ. фільмів і гурткової роботи. Широко дискутовано релігійні санкції, бо на сході є багато релігій, що обмежують свободу жінки. Та вкінці стверджено, що релігійних санкцій проти жіночої освіти немає, а лиш соціальні чинники були дійсною причиною, що стояла на перешкоді в формуванні жінок та саме ці чинники помилково сприйнято як релігійні. У дискусії над вищою освітою жінок велику увагу присвячено факультетові домашнього господарства, як його мають університети ЗДА й Канади. Також обговорено можливості праці для жінок і в висліді запропоновано створити жіноче посередництво праці при Департаменті

Праці. Для молоді слід створити бюро професійного порадництва при Департаменті Суспільної Служби.

Українська делегатка двічі забирала голос у студійних групах. Вона говорила до теми, як получить професійну працю з домашніми обов'язками дружини й матері. Далше звернула увагу делегаток на домашній промисл, як чинник частинного заробітку сільської жінки, що може допомогти їй економічно.

Рама Рау. Ця відома індійська діячка перестерігала жіноцтво сходу перед легковажним наслідуванням заходу. На її думку жінки на заході досягнули багато, але в їх освітній системі є недоліки, яких вона не хотіла б наслідувати на сході. Найкраще було б поєднати традиційну культуру сходу з суспільним прогресом заходу.

Третього дня вранці делегатки склали звіти. Найцікавіші були Пакістану, Індонезії й Японії. Звіти були побудовані

Із Все-Цейлонської Конференції Жінок у Коломбо:

Сидять: п. Лус, секретарка, а посередині п. Дераніягала, голова Все-Цейлонської Організації Жінок. Праворуч біля неї леді Рама Рау, відома індійська діячка. — Стоять: інж. Надія Шехович, відпоручниця СФУЖО, представниці Непалу, Філіпін, Пакістану й Індонезії.

ВІСТІ ФЕДЕРАЦІЇ

Минулого місяця секретаріат Федерації розіслав плян культ. освітньої праці на перше півріччя 1955 р. Плян виготовила культурно-освітня референтка СФУЖО д-р Галина Лашенко. Поданий докладно й широко і в ньому кожна організація знайде для себе відповідну форму праці з узягдненням північної і південної півкулі.

ВИШИВАНІ БЛЮЗКИ

З НАЙЛОНУ Й БАТИСТУ

знайдете на кожну величину

в КООПЕРАТИВІ „БАЗАР“

822-823 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Того ж дня пополудні делегатки заслухали знов три доповіді на тему жіночої освіти. Промовляла п. Наваратнам, інспекторка жіночих шкіл Цейлону на тему „Філософія освіти жінки на сході“, п. Повд, освітня діячка сходу про найважливіші чинники в формуванні жіноцтва і п. Девідсон про практичне пристосування жіночої освіти. Це були теоретичні міркування жінок-фахівців, що мають досвід і перегляд своєї діяльності. До тієї справи зайняла голос представниця Індії леді

після питань квестіонаря, що його делегатки одержали перед тим і тому давали повний перегляд. Із них видно було, що Пакістан щойно розбудовує своє шкільництво, Індонезія організує свій домашній промисл, а Японія працює над демократичним вишколом жіноцтва.

Того ж дня по полудні прийнято резолюції. Вони включали всі побажання студійних груп, доповнені засадничими ствердженнями конференції. Увечері відбулися збори для жі-

ноцтва Цейлону, на яких промовляли делегатки. Видно було загальне вдовolenня вислідом конференції. Висловлено бажання, щоб конференція повторялась що три роки в іншій країні Азії і чергову намічено в Пакистані.

Цими зборами закінчилась ділова частина конференції. Черговий день був присвячений оглядинам Цейлону. Делегатки відвідали кокосову фарму, оглянули старинні руїни Цейлону, а ввечері приймав їх губернатор Цейлону у своїй палаті. Українська делегатка вже не брала участі в тому, бо чекала її праця.

В загальному конференція пройшла успішно і дружньо. Хоч жінки східної Азії зустрілись тут уперше, то зразу навязали контакт і видно було, як дуже лежить їм на серці поступ своїх посестер. Свідомі всіх труднощів, вони шукають шляхів і дуже обережні в наслідванні чужих зразків. Ситуація української делегатки була дуже корисна. Як одинока європейка з Цейлону, вона знала добре місцеві умовини. Маючи вищу освіту й працюючи професійно, вона могла подати корисні завваги зі свого досвіду. Її взаємини з делегатками стали дружніми, а голова конференції п. Дераніягала віднеслась до неї з приязню. Як вислід її участі й виступу на конференції Міжнародній Жіночій Союз включив її в свої члени.

Освіта жінки — це перший ступень її урівноправнення в кожній країні. Цей процес повинен тут пройти далеко скорше, як на заході. А що разом із тим його супроводжують інші прояви рівноправя, як участь жінки у громадському й політичному житті, то жінка Азії може скоро дійти до слова у цій частині світу.

З ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

Літ.-Мистецький Клуб у Філадельфії відкрив цього року сезон авторським вечором Галини Лашенко. Авторка прочитала три недруковані ше нарисы — „Втеча“ „Поворот“ і „Terra incognita“.

Олена Лотоцька гостем у Канаді

Про громадський шлях і працю Олени Лотоцької ми чули в Канаді багато. Деякі з нас знають її особисто та з радістю згадують хвилини зустрічі. Тому й не диво, що повідомлення Комітету Українок Канади всі прийняли з охотою: почуємо в Вінніпегу нашу громадську діячку з ЗДА!

Дня 5. грудня зала Нар. Дому була вщерть заповнена. Віче відкрила Президія КУК-у, щоб дати слово бесідниці. Олена Лотоцька поділила свою доповідь на дві частини: у першій розказала про конгрес Міжнародної Жіночої Ради, а в другій про наші громади в Європі. Говорить легко й приступно, подає цікаві приклади, влучну характеристику, подекуди її спостереження пронизані гумором. А вся її доповідь пронизана отим правдиво жіночим чуттям, що таке потрібне в нашій суворій дійсності!

Президія КУК-у запросила Олену Лотоцьку на окрему зустріч, що тривала кілька годин. У формі гутірки наша американська гостя розказала точніше про свою подорож і доповнювала на запитання те, що присутні хотіли почути. Так рідко доводиться нашим канадійським діячам розглядати проблеми жіночого руху!

Та українки Вінніпегу не хотіли пропустити такої нагоди, щоб не запрезентувати нашої гості й канадійським діячкам. Комітет Українок Канади підготував прийняття в домі п. Тарнавецької для Національної Ради Жінок Канади і тут Олена Лотоцька мала нагоду розказати про конгрес у Гелсінкі. Її розповідь англійською мовою звучить так само цікаво й приступно, як і українською. Канадійки слухали її з зацікавленням та відчули, як і ми, весь товариський чар її постаті.

Окрім цих офіційних виступів Олена Лотоцька відвідала редакцію „Нашого Шляху“, де в дружній розмові порушила кілька питань із нашого суспільного й політичного життя. Та найсердечніше витали її жіночі гурти, а в першу чергу Ко-

мітет Українок Канади. Всюди провела вона кілька годин на діловій і дружній розмові й змогла насвітлити різні актуальні проблеми. Коли 8. грудня покидала Вінніпег, полишила за собою світлий спомин та багато приятелів.

Євгенія Ситник, Вінніпег

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК В АНГЛІЇ

ОУЖ в Англії вже має свою історію, що промережана успіхами та невдачами. Та громада жінок в Англії привязана до своєї організації. Доказом того є загальні збори, що їх відбуло в Манчестері дня 26. вересня 1954.

До провodu зборів увійшла п. Бабуняк, як голова, а пп. Стецько і Сесь секретарки. Бувша голова п. Мирошниченко, що уступила, не явилась на зборах, отже звіти відчитано тільки з осередків Рочделло, Болтону і Нотінгему.

Коли відчитано правильник ОУЖ, розгорнулася жива дискусія на тему взаємин ОУЖ із СУБ. Присутні домагались усунення уступу, яким обумовлене вступлення до ОУЖ членством у СУБ. Жіноцтво бажає працювати більш самостійно як дотепер. Представник Управи СУБ погодився з тим, що правильник треба б поправити й доповнити.

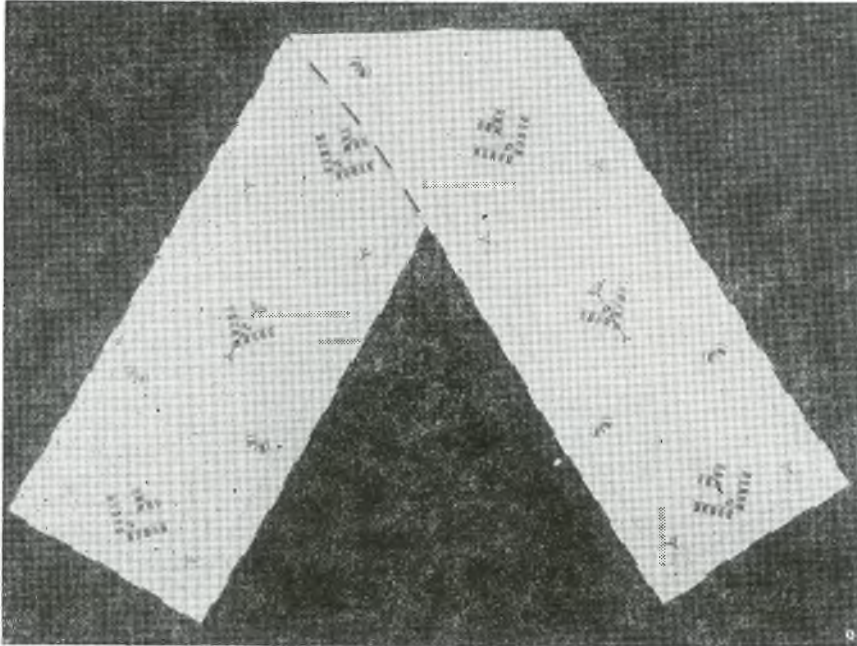
У склад новітньої управи увійшли: А. Сесь, голова, Микитин, Голиш, Конятин, Горобець, Холодій, Бигей, як члени. До контрольної комісії увійшли: А. Бабуняк, як голова, а пп. Пук і Мазурак, як члени.

Дискусія над пляном праці виявила побажання в різних напрямках. Одні клали натиск на гуртки мистецьких виробів, а другі на виховання дітвори. Зацитовано слова Олени Лотоцької, під час її побуту в Англії:

„Наші жінки не повинні бути занадто залежні від чоловіків, а розуміти свою ролю в громадському житті і провадити відповідну роботу“.

Українська вишивка

ВИШИВАНА ДОРІЖКА

(Власність п. Ганни Кокот)

Вузька а довга доріжка, прикрашена подільським узором, дуже добре годиться на модерні довгі кресенди. Легко покиданий взір не перевантажує її, а багата скаля красок пристосовує до кожної обстановки.

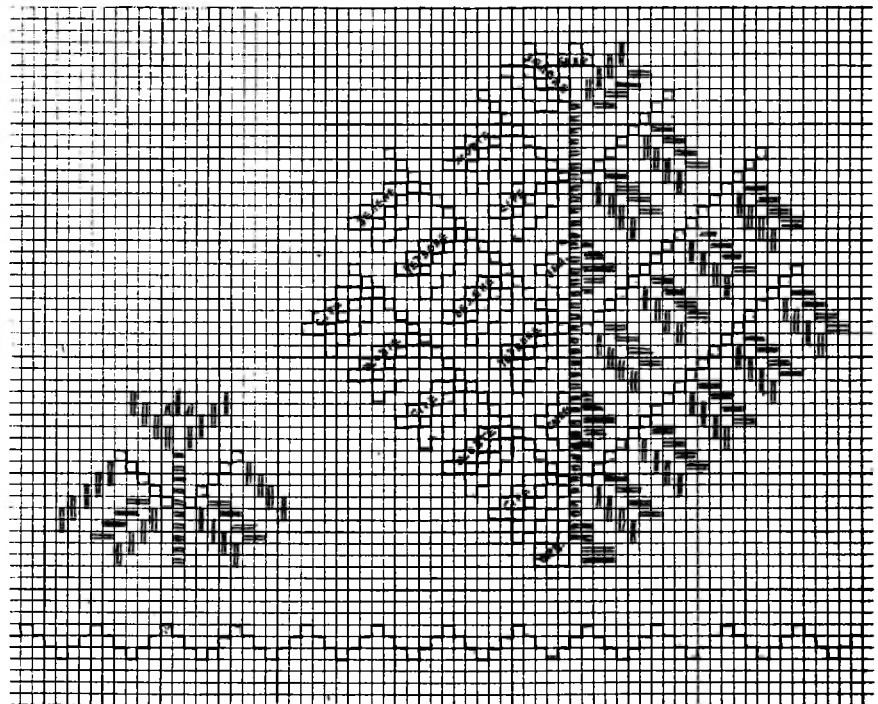
Розмір доріжки: 2yd×12". У певних відступах уміщені великі галузкові мотиви, а поміж ними менші. Взір обведений зикзакуватою стебнівкою. Край доріжки викінчений обміткою в різних кольорах.

Подільський взір

Галузковий мотив взятий із рушників східного Поділля. Стилізовані квіти взору виконані настилуванням (гладдю) в різних напрямках. Напрямок настилування бачимо на рисунку взору по правій стороні. По лівій стороні ті самі мотиви не виповнені на те, щоб зазначити на них кольор. На вишивці вони виконані так само, як із правої сторони.

Квіти сполучені з собою стебнівкою.

До вишивання вживати красок марки D.M.C. Числа красок: сіра ч. 415, жовта ч. 725, зелена ч. 905, синя ч. 825, червона ч. 498. Стебнівка виконана темно-синьою краскою.

Юшка з каляфіорів

Потрібно:

- 1 каляфіор
городини, як до росолу
- 1 жовток
- 3-4 ложки сметани

Зварити росіл із городини і костей. Почистити каляфіор, розібрати на кусники, заварити в киплячій воді, варити 10 хвилин і відцідити. Всипати на виварений росіл. Коли каляфіори змякнуть, тоді заправити сметаною, розколоченою з жовтком і вже не варити.

Солодка капуста з помідорами

Потрібно:

- 1 головка капусти
- 1 велика цибуля
- 1 морква
- 1 петрушка
- 3-4 помідори
- 1 лавровий листок
- кілька зерен англ. перцю
- 1 мала чарка вина
- 2 ложки масла

Пошаткувати тонко капусту, посолити, добре вимішати і лишити на годину. Потім добре її витиснути, попарити киплячою водою і відцідити на цидилі. Цибулю, моркву й петрушку покряяти на кусники, додати лавровий листок і англ. перець. Окремо вдушити на маслі капусту, аж буде м'яка. Залляти водою і варити, аж буде все м'яке. Потім перетерти через ситко зварену городину, додати до того вина і влити до капусти. Все разом піддушити.

Дуже добра до вепрової печені або ковбасок.

Баранина по-англійськи

Потрібно:

- 2-3 ф. баранини з шинки
- 3 зубці часнику
- 1 цибуля
- 1 ложка оливи
- 1 мала ложка масла
- дрібка муки

М'ясо спарити окропом і подержати 5 хвилин у ньому. Вийняти, натерти потовченим ча-

сником, посипати перцем, помастити оливою, обложити кружальцями цибулі і покласти до леднички на 12 год. Найкраще зробити це увечорі. Вранці усунути цибулю, посолити і покласти на гаряче масло у рурі на решітці при сильному вогні, щоб скоро зарум'янилось. Під час печення злегка підливати водою. Коли вже буде м'яка, припорошити легко мукою, полити товщем з-під печені, і легко зрум'янити. Подавати.

Таким способом приладжують баранину у Франції й Англії. Вона дуже поживна, а не тучить.

Пампушки

Потрібно:

- 2 ф. муки
- $\frac{3}{4}$ горнятка масла
- 4 яйця
- $\frac{1}{2}$ горнятка цукру (хто не любить солодкого, може дати менше)
- $1\frac{1}{2}$ унції дріжджів
- 1 ложочка тертої цитринової шкірки
- 1 горнятка молока
- 2 ф. смальцю

Втерти масло з яйцями (подавати по одному) і всипати до того цукру. Втирати аж наросте і згусне. Дати цитринової тертої шкірки, дріжджі розпушені в молоці і муку. Вимісити, аж відстане від руки і поставити в теплом місці, щоб підросло. Потім викинути половину тіста на стільницю, що її посипано мукою, грубо розтачати і накладати на це малими купками мармеляду. На це наложити другу половину тіста, викривати великою склянкою пампушки та класти на сито, застелене папером, нехай підрастають.

У ринці розтопити смалець і пробувати його при помочі тіста. Це значить: вкинути на нього кусник, а коли відразу зашипить і смажиться, то вже можна кидати пампушки, що в міжчасі підросли. Смажити наперед з одної сторони, а потім перевернути ложкою-цидиллом на другий бік. Коли вже рум'яні, вибирати тією ложкою на бібулу. Коли обсохнуть, класти на полумисок і посипати цукром. Вважати, щоб не смажити дуже сильно, бо зверху зарум'янять-

ся скоро, а в середині можуть бути сирі.

За Л. Лучаківською

Оріховий торт з помаранчевою начинкою

Потрібно на коржики:

- $1\frac{1}{2}$ горнятка цукру
- 1 горнятко води
- 3 горнятка мелених оріхів (10 унц.)
- 3 цілі яйця
- 2 ложки булки
- 1 мала ложка масла

На начинку:

- 3 помаранчі
- $1\frac{1}{4}$ ф. цукру
- 1 горнятко води
- трохи порічкової галярети

На склицю:

- $\frac{3}{4}$ горнятка сметанки
- цукру-мучки

Коржики: Зварити з цукру густий соковик (сироп). До того дати змелені оріхи, вимішати і відставити, щоб прохололо. Вбити до того цілі яйця, добре втерти, дати дуже мілку білу булку, поділити на три частини і спекти в легкій печі три коржики. Тортівниця мусить бути добре вимашена маслом і висипана булочкою. Коли спекені, зняти зараз із тортівниці, тому, що ствердне і покрушиться.

Начинка: Помаранчі зварити в лушпині, аж будуть м'які. Змінити 8 разів воду і гарячої доливати. Вийняти, завинути в чисту стирочку і лишити, щоб прохололо. Тонко покряяти в пластинки і вкинути на густий соковик (сироп). Висмажити, аж буде прозоре на легкому вогні. Вийняти, щоб вистигло і стік соковик. На коржики наложити кваскувату галярету (з порічок), зверху смажені помаранчі і переложити.

Склиця: Кипячу сметанку влити до посудини і всипати цукру-мучки стільки, щоб була середне густа маса. Полляти тим торт.

КУХОВАРСЬКА КНИЖКА М'ЯСИВА

Ціна 60 ц.
з пересилкою 65 ц.
Замовляти в Централі СУА

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

THE UKRAINIAN WOMAN IN FIGURES

We base the following records on statistical data published by the authorities of Soviet Ukraine.

Population

According to the Soviet census of 1950 the population of Ukraine reached 41,250,000, the women constituting 51% or approximately 21,000,000.

Participation of women in the economy of the country

In 1950 the number of gainfully employed women in Ukraine made up 40%, of this 65% in agriculture, 35% in industry, commerce, communications, teaching, sanitary service and administration.

It should be recalled that at the beginning of this century Ukraine had been an agricultural country, since it had been denied by the Russian Czarist government the opportunity to develop industrially. Thus the agriculture had to satisfy partly its own needs by developing its own handicraft trade. It amounted to some 30% of the value of the entire home-made industry of the land. Its main part, notably the textiles,

was produced by the Ukrainian woman. As an example: 4,000,000 Ukrainian peasant households needed about 525,000,000 metres of fabrics annually which was being done by the Ukrainian women on the loom.

In the 1920-ies the economy of Ukraine underwent an intensive overturn. An extensive industry has been developed in Ukraine (the metallurgical production, the output of anthracite perfect for good coke, as well as machine-building plants — in the Donets Coal Basin, known as Donbas, and Kriviy Rih).

The food production is being carried out on a large industrial scale. The light industry has also been widely developed.

The main upheaval was effected, by violent force, through collectivization of the farms, carried out in 1930-31, to the scorching detriment of millions of individual farmers. In 1932-3 the Soviet government crushed the opposition of farmers to collectivization by the government-imposed fraudulent famine which cost the Ukrainian people over 6,000,000 lives of peasant men, women and children.

ECONOMIC UPHEAVAL AND ITS CONSEQUENCES

The growth and expansion of industry required many new workers. Through the destruction of individual farms great masses of well-to-do farmers were thrown out of the villages. A large number of them rushed into industry if they were able to escape being exiled to Siberia. And

since the influx of men was insufficient, women were likewise brought in to work in the industry.

This process is best illustrated by the data of 1937 ("The Socialist Ukraine," Kiev).

Women in heavy industry (figures in thousands).

	1913	1924	1929	1933	1936
Minerals	8,3	11,9	21,4	61,4	68,9
Chemicals	3,1	2,0	2,0	9,4	15,3
Metallurgy	0,8	3,1	6,5	30,7	33,3
Machine-building	1,1	4,4	7,4	65,0	86,2
Polygraphy	0,6	1,3	1,8	6,5	6,4

Proportionately the woman in Ukraine was, according to data of 1934, gainfully employed:

- In mineral output — 21.4%.
- Iron ore output — 18.2%.
- Metallurgy — 19.1%.
- Machine-building — 20.6%.
- Polygraphy — 44.7%.
- Chemistry — 23.7%.

In all industry the part of the work of women added up to 26.4%.

We have stressed the branches of industry in which the women of the West either are not being employed or their number is insignificant.

In the light industry the share of women workers is much larger.

It is clear that the work the woman were not used to for generations, is bound to react unfavorably physically and mentally, the more so since there are no laws to protect them in difficult circumstances. There are no statistical data on working women affected by illness or on their debility. Only the low standard of living drives the women in USSR to employment which usually causes the decrease of birth-rate. The Soviet press likewise remains silent on these subjects. However, the fact that there is no mention in Soviet publications of these topics — speaks more than even the figures could say.

Besides, this economic upturn has destroyed the handicraft trade in Ukraine. Only in some old centers famous for their particular dexterity, there remained certain shops run by groups (artels) of workers that are continuing the tradition of such production. In 1940 there had been 86 artels of weavers with 92,000 women workers. This had been only a small part of the artisans who used to clothe the whole land.

A CONGRESSWOMAN AT AN OBSERVANCE IN CHICAGO

Congresswoman Margaret Steet Church participated in the commemoration of the 70th anniversary of Ukrainian feminist movement in Ukraine, celebrated recently in Chicago.

She addressed the audience stressing the achievements of the feminist movement throughout the world.

OUR LIFE'S QUESTIONNAIRE

The periodical OUR LIFE sent out questionnaires to Ukrainian women who avail themselves of attainments of the feminist movement, or win for it new positions.

OUR LIFE wishes to know their opinion of the progress of feminist movement as well as their desires for the time to come.

Miss Mary Beck, a councilman of Detroit, an American of Ukrainian descent, recounted her hard, though not completed, road of a jurist and a member of municipal legislative body.

Dr. Sophie Parfanovich, a physician of Detroit, furnished several problems of women's life which she got to know during her wide practice.

OBITUARIES

In 1954 the following prominent Ukrainian women passed away:

Dr. Valentina Radzimovska, professor of physiology and author of many treatises in physiological chemistry, died in the United States.

Sophia Tobilevich, widow of the Ukrainian playwright and actor. Like her husband she also was active in theatrical and patriotic work. She died in Kiev.

Hanna Sovacheva, noted actress and patriot, died in France.

Julia Pisareva, pedagog. She had published voluminous memoirs of her life in exile as well as an account of her experiences with homeless children. She died in London.

MISS GERDAN APPEARED IN SEVERAL CITIES

The known Ukrainian dancer, Miss Olenka Gerdan, who has successfully been working for a few years in Canada, gave her performances in several cities in the United States.

She presented a carefully prepared program of expressive dances. The most noteworthy are the Lullaby and Yaroslavna's Lamentation arranged to the music of Ukrainian composers. The costumes for the dances were devised by Ukrainian artists.

THE PRESIDENT OF UNWLA VISITS ITS BRANCHES

After her return from the conference at Helsinki, Finland, the President of the Ukrainian National Women's League of America, Mrs. Helen F. D. Lototsky, visited several of its branches, where she presented a report of the proceedings of the conference. UNWLA members listened intently to news about the actions of the International Council of Women.

On October 3 she delivered a speech in Philadelphia, on October 17 in Chicago, and on December 17 she spoke in Detroit.

UKRAINIAN DISHES

Cold Veal Platter

(in aspic)

8-10 servings

- 2 cups mixed fresh vegetables, cubed
- 1 onion chopped
- 1 Bay Leaf
- 6 cups water
- 1 tsp. salt
- ¼ tsp. pepper
- 3 lb. leg of veal
- 2 tomatoes, sliced or quartered
- 2 hard boiled eggs sliced or quartered
- 1 envelope (or 1 T.) plain gelatine
- 2 T. cold water

Bring to boil the vegetables, onion, bay leaf, salt and pepper in

the water. When boiling * add the leg of veal which has been wiped thoroughly, and boil slowly about 1 and onehalf hours or until liquid is reduced about one-half.

Remove meat and cool; put stock through a sieve or food mill.

Soak gelatine in the cold water and when dissolved add to 3 cups of the hot strained stock.

Arrange the cold sliced veal attractively on a platter and garnish with tomatoes and eggs.

Pour small amount of gelatine mixture over arrangement and place in ice box to congeal. When firm, pour remaining gelatine mixture over all and again place in ice box to harden.

* If the veal is dropped into liquid which is boiling it doesn't lose as much of its natural moisture in the cooking.

Sauerkraut Soup

(Kapusnyak)

(serves 6)

- 1 cup sauerkraut juice
- ½ lb. smoked, * or fresh, spareribs
- 6 cups water
- ½ cup mushrooms, ** fresh or canned
- 1 cup diced, cooked potatoes
- 1 T. bacon fat or butter
- 1 onion, diced
- Salt and pepper to taste
- 1 T. chopped parsley

Simmer spareribs, sauerkraut juice and water for 1 hour.

Remove bones, cut off the meat into small pieces and add it to the soup stock.

Also add mushrooms (if canned) and potatoes.

Brown onion slightly in fat and also fresh mushrooms, if they are used.

Add to soup, together with salt, pepper and parsley.

* Smoked spareribs are available and add a great deal to the flavor of this soup. If fresh spareribs are used, be sure to use bacon fat in place of butter for the flavor.

** If fresh mushrooms are used, simply wash them well and slice them, stems and all. They need not be peeled.

Подорож ельфів до країни снігу

Це було в далекій теплій країні, де ніколи не було холодно, завжди цвіли квіти, а на деревах спіли гарні овочі.

В одному розкішному садку жили істоти, подібні до людей, але дуже маленькі. Звалися вони ельфи. Кожна рослинка мала такого ельфа-хлопчика або дівчинку. Їх могли бачити тільки дуже добрі, добрі діточки, що любили всіх і робили тільки добро.

В ельфів була королева. Вона іноді кликала до себе одного з ельфів і наказувала їм летіти до других країн, щоб допомогти комунебудь, потішити когось. Ви запитаете, як вони літали, чи літаком, чи так, як пташки? Ні, мої любі, вони не мали ні літаків, ні таких крилець, як пташки. Але кожен маленький ельф мав чудові прозорі крильця, подібні до тих, які мають мушки, або бабки.

Жила там маленька дівчинка-ельф. Звали її Золота Голівка, бо мала гарні золоті кучері. Вона теж хотіла полетіти до других країн. Прейшла вона до королеви ельфів та й стала просити:

— Пустити мене до чужих країв, я хочу побачити, які там рослини, тваринки, як вони живуть.

— Добре — сказала королева. — Лети! Та не барись, бо в цій країні, куди я тебе посилаю, скоро буде зима й тобі там буде погано. Зраділа Золота Голівка і промовила:

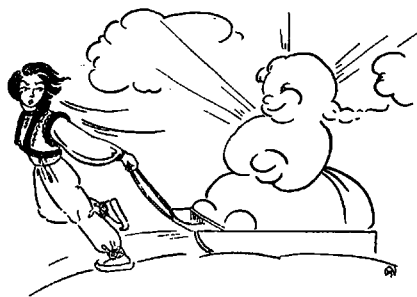
— Прощай, королево, я не баритимусь. Махнула крильцями і полетіла, як метелик швидко-швидко — невидно.

Летіла довго через моря, гори й ліси, коли побачила гарну країну.

Тут були розкішні зелені лу-

ки, великі ліси, широкі поля та сріблясті річки.

Золота Голівка спинилася в одному лісі, спустилась на землю та стала роглядатися навкруги. Раптом на гілці одного клена вона побачила маленького ельфа-хлопчика, що теж прилетів сюди з її країни. Він звався „Срібний Дзвіночок”, бо коли співав, то голосок у нього бренив, як дзвіночок і на голові мав шапочку зі срібним дзвіночком. Срібний дзвіночок тримав у руках маленький пензель і скриньку з фарбами і розмальовував кленове листяч-

С Н І Г

**Іде, іде хмарка біла,
Вітер тягне саночки. —
Хмарка сонце заслинила
І сумують діточки.**

**Взявся вітер наш за діло,
Пожалів сумних діток,
Потрусив він хмарку білу
І посипався сніжок.**

**Стали білі всі доріжки,
Вулиці, дахи, сади. —
Пишуть, пишуть жваві ніжки
Довкруги дрібні сліди.**

**Дітвора вся невеличка
Погуляти йде на сніг
І цвітуть рум'яні личка
І дзвіночком дзвонить сміх.**

Ніна Мудрик

ки ріжними кольорами: і червоним і жовтим, і рожевим.

— А, це ти — Золота Голівка??! Добре, що тебе бачу! — радісно гукнув Срібний Дзвіночок. — Допоможи мені в моїй роботі! Скоро нам треба вже повертатися додому, а ще багато треба зробити.

Золота Голівка з радістю взялась допомагати хлопчикові розмальовувати листя на деревах.

Це була приємна праця. Вони літали з дерева на дерево і хутко весь ліс убрався в кольористі убрання, в яких виглядав ще краще ніж у зелених. В час відпочинку ельфи танцювали, співали та гралися з лісовими пташками, милувалися квітками, грибками та ягідками.

Не помітили маленькі ельфи, як стали зменшуватись дні, як почався холод, подули вітри. Густі тумани ранками загортали ліс білою пеленою, пташки стали відлітати в вирій, а листя з дерев поволі опадало на землю.

Одного разу Срібний Дзвіночок сказав Залотій Голівці:

— Знаєш, скоро прийде зима! Треба нам вже вертатися до дому. Збирайся, полетимо!

— А що то за зима? Я ніколи не бачила її? — запитала Золота Голівка. — Лети додому сам, а я трохи ще зостануся тут. Мабуть і зимою знайдеться мені тут робота.

— Добре! Та дивись, щоб не шкодувала потім! — відповів Срібний Дзвіночок. — Бувай здорова! — Звився він вгору та полинув до країни ельфів.

Золота Голівка залишилася сама. Хотіла продовжувати розмальовувати листячко та не дідалося їй це, бо зірвався вітер. Він обірвав останні листочки з

дерев, нагнав великі густі хмари. Почалися дощі. Стало по-рожно, непривітно в лісі. Всіх своїх друзів загубила Золота Голівка. Одні відлетіли в теплі краї, другі поховалися в нірки. Комашки поховалися під кору дерев або під листячко, що лежало цілими купами на землі.

Одного ранку став падати сніг. Золота Голівка ніколи того не бачила. Вона подумала, що то квіточки падають. Стала ловити сніжинки руками, та вони танули й перетворювалися на холодні краплини води.

Прилетів чорний ворон та закрикав.

— Що це падає на землю, вороне? Може ти знаєш, скажи мені! — запитала Золота Голівка.

— Кра-кра-кра! От чудна дівчина! Та це ж сніг! Кра-кра-кра! Стережись, бо замерзнеш ще в лісі! Буде буря сьогодні, стережись! Кра-кра-кра! — закрикав ворон тай полетів геть. Сніг став сипати густіше. Стемніло. Почалась хуртовина.

Золота Голівка зробила собі велике помело та стала згортати сніг. Їй здавалося, що земля буде тепліше, як вона згорне з неї сніг. Та дарма! Скоро вона вже не могла встигнути за снігом, бо він в одну мить все вкривав своїм білим покривом. Рученята в Золотій Голівки змерзли. Вона стомилася, схилилася на землю та й заснула. А тим часом Срібний Дзвіночок вже повернувся до своєї країни.

Королева ельфів зібрала всіх своїх дівчат і хлопчиків і розпитувала їх, які вони мали пригоди в других краях, що робили, що бачили. Переслухувала всіх своїх ельфів та не дорахувалася одній дівчинки.

— А де ж Золота Голівка? — запитала королева. — Хто її бачив?

— О, дорога королево! Я бачив її — обізвався Срібний Дзвіночок. — Ми разом фарбували листочки в лісі, в тій країні, де буває зима. Стало холодно. Я повернувся додому, а вона не схотіла. Зосталась там.

Ох! Це погано. Вона ж може там замерзнути! — скрикнула королева. — Зараз я погляну в

чарівне дзеркало, що сталося з нашою маленькою дівчинкою!

Королева пішла до другої кімнати, де стояло чарівне дзеркало. Вона попрохала, щоб воно показало їй Золоту Голівку. Коли глянула королева до дзеркала, то побачила там великий клен, засипаний снігом, а під ним нерухому, бліду Золоту Голівку. Вона ще була жива, але вже стала замерзати.

Королева наказала Срібному Дзвіночкові скоро летіти туди. Дала йому теплу одягу, рукавички та пляшечку з вином для бідної Золотої Голівки, щоб відігріти її. Срібний Дзвіночок виконав наказ королеви: прилетів до дерева, де лежала Золота Голівка. З великими труднощами збудив її. Розтирав їй ручки й ніжки, грів своїм віддихом та дав їй напитися вина. Коли Золота Голівка прокинулася, Срібний Дзвіночок одягнув її тепленько й хотів, щоб вона з ним летіла до країни ельфів. Але даремно! Дівчинка відповіла йому, що вона вже ніколи не повернеться додому.

— Любий хлопчику, я дуже люблю нашу щасливу країну, але я хочу зостатися тут — сказала. — Тепер я знаю, що таке

зима і буду до неї готуватись, як і все, що навколо мене. Дякую тобі й нашій королеві за теплу одягу, за вино. Тут я збудую собі теплу хатку. В ній буду жити, коли буде зима. В ній буду давати притулок всім тим тваринкам, що не зможуть переносити холоду, а коли загубиться в лісі хто-небудь, то я не дам йому загинути від морозу. Буду допомагати всім людям, що під час хуртовини зібуться з дороги. Буду направляти їх на вірний шлях. Дай мені тільки ще твій дзвіночок, що ти маєш на шапочці. Я буду дзвонити під час хуртовини, щоб подорожні не губили дороги.

— У тебе дуже добре серце, Золота Голівко! Щаслива та країна, де ти будеш жити — сказав хлопчик. — Кожен матиме там твою турботу та любов! Хай допоможе тобі Господь!

Хлопчик дав Золотій Голівці на прощання срібний дзвіночок і сам полетів знов назад у країну ельфів. А дівчинка-ельф ще довго-довго жила в країні снігу, де її любили всі: і люди, і звірятка, і рослини.

Ніна Наркевич

Зайчик, Лисичка і Мудрий Крук

Чому його прозвали інші звірі „Білоплямкою” — маленький Зайчик довго не знав. Розглядав себе з усіх боків, щоб знайти на собі білу плямку, але знайти її ніяк не міг. Увесь він був сірий. Чому ж тоді прозвали його інші звірі „Білоплямкою”? Довго думав Зайчик над тим і вирішив запитати про те старого Крука, про якого всі звірі казали, що він мудрий, бо літав далеко за ліс і багато бачив...

То ж помітивши якось Мудрого Крука аж на самім верхіві високого дуба, Зайчик гукнув до нього:

— Дорогий Круче! Чи не міг би ти спуститись ближче до мене?

Мудрий Крук був дуже старий і недочував. Тому й Зайчове прохання залишилось без

відповіді. Білоплямка згадав про те, що Крук недочуває і почав робити лапками знаки, показуючи ними своє бажання порозмовляти з Круком.

Крук зрозумів, чого від нього хоче Зайчик, бо ж недаремно його звали Мудрим. Повільно й поважно, здіймаючи крила, як і личило Мудрому Крукові, — він злетів із дуба і приземлився біля Зайчика. Білоплямка зрадів.

— Дорогий Круче! Всі звірі зуть Тебе Мудрим і це напевне правда... То ж чи не міг би ти мені пояснити, за що саме зуть мене Білоплямкою? Ти напевне щось про те знаєш!

— Знаю, це п-р-р-равда! К-р-р-раце мене ніхто того не знає, бо я Мудр-р-ий Кр-р-ук. Вимовляючи букву „р” Мудрий Крук, як і всі інші круки, по-

вторював її по кілька разів. А тому, що він був не просто собі крук, а Мудрий Крук, то буква „р” звучала в його вимові набагато поважніше, ніж в інших круків.

Зайчик, щоб зрозуміти, що казатиме Мудрий Крук далі, аж вушка підняв догори. А Мудрий Крук продовжував:

— Звуть тебе „Білоплямкою” тому, що на кінці твого хвостика у тебе біла плямка. Від здивування Зайчик аж підплигнув.

— Як? У мене на хвості є біла плямка? Це правда?

— Так, це п-р-р-равда! відповів Крук і знов злетів аж на саме верхів'я дуба. А бідний зайчик, хоч як викручувався на всі боки, — білої плямки ніяк не міг побачити, бо вона була зовсім маленька і на самому кінчику його куцого хвостика. Побачити Зайчик міг би її тільки в дзеркалі, а про таке він ніколи й не чув...

Лисиця, проходячи біля дуба, здивовано поглянула на Білоплямку.

— Що з тобою сталося, Білоплямко? Чому ти весь час крутишся на всі боки?

— Та ще хочу побачити білу плямку, що в мене на хвості, а ніяк не можу.

— Ха-ха-ха! Хі-хі-хі! Ти сказав „на хвості”! Ой, як смішно! Хі-хі-хі!

— Чого ж тобі смішно? — здивувався Білоплямка.

— Тому смішно, що хвоста в тебе нема!

— Як так нема? — обурився Зайчик. Хвостик у мене хоч і маленький, а все ж таки є!

Лисиця продовжувала насміхатись над Білоплямкою.

— Хі-хі-хі! Хіба ж це хвіст? Це ніщо! Ти ось поглянь на мій хвіст! І вона кілька разів покрутила своїм хвостом. — Тільки мій хвіст може зватися справжнім хвостом. А в тебе... хі-хі-хі! Хіба ж це хвіст, хіба ж це краса?

— Це також к-р-р-раса! Це також к-р-р-раса! — несподівано промовив Мудрий Крук, що ось уже кілька хвилин сидів над ними і чув розмову між Зайчиком і Лисицею.

— Що ти кажеш, Мудрий Крuche? — перепитала Лисиця.

— Кажу, що це також краса! — повторив Мудрий Крук. Кожен звір-р має свою кр-р-расу. Ти ось, Лисице Пишнохвоста, гар-р-рна тим, що хвіст у тебе великий та пишний. А Білоплямка гар-р-рний тим, що хвостик у нього маленький. І якби ти, Лисице, була хоч тр-р-рохи мудр-р-ріша, ти б уже давно помітила, що саме маленький хвостик робить усіх Зайчиків набагато симпатичнішими від Лисиць... Це пр-р-равда! І Мудрий Крук, поважно здіймаючи крила, знов злетів на верхів'я високого дуба.

А лисиця задумалась. Що саме означає слово „симпатичний”, вона не знала, бо того слова ніколи не чула. А Мудрий Крук сказав, що саме завдяки куценькому хвостикові Зайчик... симпатичний. Питати у Білоплямки, що значить це слово, Лисиця не хотіла, щоб себе не соромити. Тому вона швиденько побігла собі далі, роздумуючи над словами Мудрого Крука. А Білоплямка, весело підскакуючи, побіг оповісти іншим Зайчикам про слова Мудрого Крука. Йому хотілось, щоб усі Зайчики швидше дові-

далися про те, що хоча хвостики у них і маленькі, але дуже симпатичні. Діма

**Бай-дідуньо-вечір
вийшов із-за гір.
А цвіркун з-під печі
в свищик: цвірки, цвірі!**

**Йдїть-но подивиться
в тихий наш куток!
Лиш муркоче киця
біля діточок.**

**Тиха наша хатка,
ще тихіший двір,
Сплять давно малятка,
цвірки, цвірки, цвірі!**

О. Лягуринаська

ЗАВІРЮХА

**Виробляє викрутаси
Завірюха за вікном,
Сипле снігом, застеле
Землю білим килимом.**

**В полі хуга. День — не день;
Хтось згори снігами сипле
І проходим очі сліпе,
Мов пелюстками з вишень...**

О. Олесь

Окружні Зізди С.У.А. розпочнуться цього місяця у двох наших центрах. Окружна Рада С.У.А. у Філадельфії скликає Зізд на 20. лютого для таких Відділів: 10, 20, 41, 42, 46, 48, і 52 (Філадельфія), 2, 13 і 15 (Честер, Па.), 11 (Трентон, Н. Дж., 39 (Мілвил, Н. Дж.), 40 (Аллентаун, Па.), 50 (Бетлегем, Па.), 54 (Бриджпорт, Па.) і 59 (Балтимор, Мд.). Окружна Рада у Нью Йорку скликає Зізд на 27. лютого для таких Відділів: 1, 3, 4 і 64 у Нью Йорку, 8 (Бронкс, Н. Й.), 18 (Джамейка, Н. Й.), 21 (Бруклін, Н. Й.), 24 (Елізабет, Н. Дж.), 28 (Ньюарк, Н. Дж.), 35 (Озон Парк, Н. Й.), 43 (Вайтстон, Н. Й.).

На березень передбачені Окружні Зізди в Дітройті і Рочестері. Точна дата Зіздів буде подана в черговому числі.

* * *

На Окр. Зіздах Централі С.У.А. подасть найважливі актуальні ключі, до яких уряди і членство займуть становище. Та дуже важні також проекти, що їх могли б видвинути Відділи. Тому прохаємо приготувати свої сугестії й побажання на Окр. Зізд, де можна буде їх належно розглянути.

* * *

З нагоди звітування про річні збори пригадуємо, що звіт до журналу „Наше Життя” мусять бути чітко написані на одній лиш стороні паперу. Звідомлення написані з обох сторін, непригожі до друку. Їх мусить редакція переписувати і це завдає їй не тільки зайвої роботи, але дає причину до помилок і недоглядів.

* * *

У звітах із річних зборів, які дістаємо тепер, у списку нових управ завважуємо брак виховної референтки, яку вибрала Х Конвенція С.У.А. в Гол. Управі, а окремим обіжником ми прохали узгляднити в кожному Відділі С.У.А. Прохаємо Відділи, що вже перевели річні збори, таку кооптувати на найближчих сходах, а інші Відділи, вибрати її з нагоди річних зборів.

ПОЖЕРТВИ ПЕРЕДПЛАТ

У доповнення вістки в попередньому числі подаємо до відома, що п. Катерина Кобаса з Дітройту у 1953 і 1954 р. пожертвувала передплату „Нашого Життя” для санаторії туберкульозних у Гавтінгу. Завдяки їй ішли туди в тих роках два числа „Нашого Життя”. У цьому році пожертвували передплату для Гавтінгу пп. Анна Чорній у Балтимор і О. Лукомська з Едмонтону.

Дальші пожертви в передплатах для посестер-залишенок зложили: п. Катерина Кобаса, Дітройт, для Союзу Українок Австрії на руки п. Розалії Бобанич у Зальцбургу,

п. Теодозія Стельмах, Ді-

тройт, для делегатури ОУЖ в Амбергу.

Є ще багато жіночих гуртів в Німеччині й Австрії, що бажали б діставати „Наше Життя”. Яким гарним відгуком було б, коли б наші читачки подумали б про них та уфундували б більш передплат! „Наше Життя” проникало б у кожену закутину та звязувало б українських жінок по всьому світі.

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці —
це ПЕРЕДПЛАТА

„НАШОГО ЖИТТЯ“!

ЦЕНТРАЛЯ С.У.А. ОДЕРЖАЛА

від 1. листопада 1954 до
19. січня 1955.

На річну вкладку і Організаційний Фонд:

Від.	2	Честер, Па	20.00	5.00
„	12	В. Пулман	10.00	—
„	14	Клівленд	20.00	—
„	22	Шикаго	—	10.00
„	23	Дітройт	20.00	5.00
„	27	Пітсбург	20.00	—
„	30	Клівленд	20.00	—
„	45	Манчестер	40.00	10.00
„	46	Філадельфія	20.00	5.00
„	47	Рочестер	20.00	5.00
„	49	Боффало	20.00	5.00

На Фонд Централі С.У.А.:

Від.	2	Честер	70.00
„	6	Рочестер	69.00
„	13	Честер	27.00
„	20	Філадельфія	50.00
„	22	Шикаго	50.00
„	23	Дітройт	64.00
„	30	Клівленд	40.00
„	33	Клівленд	30.00
„	34	Коговс	23.00
„	45	Манчестер	26.00
„	46	Філадельфія	50.00
„	47	Рочестер	60.00
„	49	Боффало	31.00

На Резервовий Фонд:

Від.	22	Шикаго	15.00
„	23	Дітройт	10.00
„	30	Клівленд	5.00
„	47	Рочестер	10.00
„	49	Боффало	5.00

На Вкладку до СФУЖО:

Від.	2	Честер	10.50
„	6	Рочестер	10.35
„	13	Честер	4.05
„	22	Шикаго	10.80
„	23	Дітройт	9.60
„	27	Пітсбург	5.00
„	30	Клівленд	6.00
„	33	Клівленд	21.80
„	34	Коговс	3.45
„	45	Манчестер	4.00
„	46	Філадельфія	8.25
„	47	Рочестер	9.00
„	49	Боффало	4.65

На Дім С.У.А.:

Від.	31	Дітройт	25.00
„	41	Філа. (1 уділ)	100.00
Анна Сивуляк, Філа.			10.00

На подорож делегатки до Гелсінки

Від.	49	Боффало	25.00
------	----	---------	-------

На видання С.У.А. The Woman of Ukraine

К. Микитин, Патокет, Р. А.			10.00
----------------------------	--	--	-------

На Пресовий Фонд „Н. Ж.“:	
Від. 2 Честер	10.00
„ 30 Клівленд	5.00
„ 33 Клівленд	20.00
„ 47 Рочестер	5.00
„ 48 Фила., зб. на р. зб.	21.00
„ 49 Боффало	10.00

Т. Стельмах, Гемтремк, зб. на пох. бл. п. І. Хомяка	30.86
І. Волянська, Фила., зб. на пох. бл. п. А. Бурій	20.00
Ю. Кульчицька, Дітройт, зб. на пох. бл. п. П. Прокіповича	20.00
П. Будзол, Дітройт, зб. на пох. бл. п. Т. Бугай	17.00
М. Стасюк, Нью Йорк	10.00
М. Савчин, Філадельфія	5.00
К. Коленяк, Кінгстон	2.50
К. Микитин, Патокет, Р. А.	2.50
А. Прийма, Гемтремк	2.00
В. Морфей, Гемтремк	2.00
О. Турянська, Скенектади	1.50
О. Медвідь, Монтреал	1.00
О. Женецька, Йонкерс	1.00
О. Бараник, Велзлей	1.00
О. Ірська, Порт Артур	1.00
А. Івах, І. Виллистон	1.00

По 50ц.: Марія Вусович, М. Семенина, Анна Гарас, Михайлина Чабан, Валентина Ярмоленко, Марія Михалович.

На Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 1 Нью Йорк	40.00
„ 11 Трентон	10.00
„ 16 Міннеаполіс	10.00
„ 19 Амстердам	40.00
„ 22 Шьяго	110.00
„ 24 Елізабет	36.00
„ 27 Пітсбург	20.00
„ 28 Ньюарк	60.00
„ 30 Клівленд, зб. на сходинах 70-ліття	27.00
„ 33 Клівленд	110.00
„ 45 Манчестер	10.00
„ 47 Рочестер	60.00
„ 49 Боффало	10.00
„ 62 Сан Фрациско	10.00

Т. Стельманх, Гемтремк, дох. з дня „Зустріч давньої і нової еміграції“ 220.00

П-тво Филипс, Джексон, Миш., зам. квітів для А. забродської і п. Філь, хворих членок 38 Від. СУА в Лансінг, Миш.	10.00
М. Семенина, Гемптон	10.00
А. Івах, І. Виллистон	10.00
С. Гунька, Рочестер	5.00
д-р С. Парфанович, Дітр.	5.00
А. Дячун, Шьяго	5.00

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Участь у Різдвяній програмі

Як щороку, так і тепер Окружна Рада СУА па запрошення Федерації Жіночих Клубів брала участь у Різдвяній програмі, що її виведено в залі магазину Гімбелса. По доповіді на тему Різдвяних звичаїв, що її виголосила голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк, учениці академії Св. Василя Великого на Факс Чейзі відспівали низку колядок та відтанцювали кілька танків. Присутні америкапки живо зацікавились нашими обрядами.

Товариська гутірка

Грудневу свою гутірку перенесено на 2. січня. Перед численними зібраними гостями голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк відкрила вечір. Спершу промовляла інж. Стефанія Пушкар, реферуючи подорож американської журналістки Маргарити Гиггінс по СССР. З цікавих спостережень подорожниці вийшли нові моменти тамошнього життя. Короткий витяг із гутірки подаємо окремо. Другою бесідницею була п. Ірина Павликовська, що розказала про життя західної Канади. Характеристика наших поселенців, безмежні простори та український характер цих поселень живо зацікавили присутніх. По закінченні гутірки подали чай. Ведення розмов перейняла культ.-освітня референтка Окружної Ради п. Оксана Генгалю. Вона подала до відома ще одну причину дружньої зустрічі

Р. Богачевська, Філад., зам. квітів на імянини пань: М. Головінської і Іванки Осідач 5.00
М. Петренко, Гартсдейл 4.50
Л. Придаткевич, Моррей 3.00

На працю СФУЖО:

Комітет 70-ліття У. Ж. Р. Рочестер, Н. Й. 50.00

З подякою
Антоніна Кульчицька, фін. секр.
Марія Бабяк, касієр

членок, а це імянини голови Окр. Ради. Від імени повоприбулих членок касієрка Окр. Ради п. Михайлина Чайковська побажала голові та вручила їй невеличкий подарунок. Зворушена подякувала голова та прохала продовжувати товариську гутірку, що тепер мала розвинутись у дискусію.

Подорож Маргарити Гиггінс лишила помітне враження та викликала запити, чому в них так мало згадано про Україну? Рішено написати до журналістки про відгук, який лишили її дописи. Також про Канаду ставили присутні різні запити. На оживлених розмовах проминув вечір, так що присутні не стямались, як уже треба було розходитись до дому.

Між гостями явилася секретарка Союзу Українок Австралії Марія Боднар-Ржепецька, яку провід гутірки радісно привітав.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

70-ліття українського жіночого руху

Дня 28. листопада 1954 року українське зорганізоване жіноцтво м. Рочестер, Н. Й., відсвяткувало 70-літній ювілей українського жіночого руху.

Ювілейні святкування почалися торжественними Богослуженнями в українських церквах обох віровизнань, які відправлено в памірненні українського жіноцтва.

О год. 5-ій по полудні в залі Українсько-Америк. Клубу відбувся ювілейний концерт. Виповнена вщерть зала — це доказ, що українське громадянство м. Рочестер поцікавилось імпресою, яку підготовляли й виконали самі жіночі сили.

Вже з хвилиною відкриття сцени було видно вислід солідної праці жіночих рук. Багато зелені, голубе небо, сходяче золоте сонце, а на тлі золотих проміннів — та, що перша відкрила

сонце українській жінці „на новий шлях“ — Наталя Кобринська. З висоти „70 літ Жіночого Руху“ (напис, приміщений по обох боках портрету) вона споглядає на тих, що пішли по вказаному нею шляхові і жертвують свої труди в рядах різних жіночих організацій.

Концерт почався відсінванням американського гімну, який відспівала місцева солістка п. Марія Климко при акомпанієменті п. Анни Сорохтей, знаної та заслуженої на терені Рочестеру піаністки. Дальше перед нашими очима знову гарна картина — жіночий хор. Сама поява хору, естетичне оформлення (довгі чорні спідниці й вишивані блюзки) і виконання гімну Союзу Українок при акомпанієменті своєї диригентки проф. Ірини Костинюк, зробили велике враження, передусім вивадили приязних у святочний настрій, який царив упродовж цілої імпрези. П. Мирослава Приймак відчитала привіт від голови СФУЖО п. Олени Кисілевської, яка із незалежних від неї причин не могла приїхати на це свято.

Черговою точкою програми було вступне слово організаційної референтки Централі СУА п. Марії Біляк, яка спеціально прибула на це свято. Шановна Гостя незвичайно теплими словами привітала всіх від імені Централі СУА і вказала на значення такого великого ювілею, як 70-ліття жіночого руху. Б коротких реченнях почули ми про розвиток жіночих організацій, які започаткувала Наталя Кобринська, творець українського жіночого руху та велику працю, яку ці організації проробили.

Після слова и. М. Біляк була доповідь відомої громадської діячки, члена Управи СФУЖО п. Ірини Павликовської на тему: „70-ліття українського жіночого руху“. Зміст доповіді незвичайно зацікавив усіх приязних, тим більше, що доповідниця користувалась матеріалами досі ніде ще не опублікованими. В доповіді висвітлено історичний шлях української жінки, її працю в усіх ділянках суспільно-громадського життя від найдавніших

часів аж до сьогодні, коли вона, крім родинних обов'язків займає поважне становище в громадському і політичному житті українського народу. Як доказ цього — це найновіше досягнення української жінки — її рівноправне становище між зорганізованими жінками всього світу. Яке велике враження зробила її доповідь, нехай послужить факт, що один із старих емігрантів сказав до неї: „Я дуже вам вдячний, що мав нагоду почути вашу доповідь, бо такої доповіді я ще в Америці не чув, а я вже тут є більше, як 30 років“. Після точок обох делегаток наші майбутні членки (ми в це твердо віримо!) маленькі Христипка Гавриляк і Зірка Зелез подали обом по китиці квітів.

Дальше слідує сольоспів п. Марії Климко, яка відспівала Матюка „Цвітка дрібная“ і Бонковського „Тропак“, при акомпанієменті п. Анни Сорохтей. Панна Климко, вже тут народжена, одначе від малої дитини бере живу участь у громадському житті організації Рочестеру, а її сольові виступи публіка завжди дуже тепло приймає. Вірш Буковинки „Поклін вам, жінки“ на правду по-мистецьки виголосила п. Ярослава Зелез.

По деклямації п. Люба Німців, б. артистка-співачка Львівської Опери, відспівала три пісні, а саме: Лятошинського „Ой у полі...“, арію Мімі з опери Пуччіні „Богема“ та Мендельсона „На крилах пісні“. Співачка, як завжди, співає з великим відчуттям, а її інтерпретації поодиноких творів оригінальні та знаходять відгук у душі слухачів. Зокрема арія Мімі викликала велике захоплення. Акомпаніювала проф. Оріся Костинюк.

Черговою точкою був сольовий танок „Русалка“ у виконанні учениці балетної школи п-ни Валентини Діловської. Приємна постава молоденької танечниці, мистецьке виконання танку дає заперуку, що гряде нова молода сила, яка збільшить ряди наших танкових мистців. Композиція танку, проєкт костюму, декорація сцени та музичне керівництво було під проводом проф. О-

рисі Костинюк. До танку грали молоденька студентка-скрипачка п-на Ірина Зобнів, а на фортепіані учениця п. проф. Костинюк п-на Оксана Кричук.

І знову перед нами мальовничий жіночий хор під проводом праф. Ірини Костинюк, що виконав три народні пісні в обрібці Леонтовича, а саме: „Горе ж моє, горе“, „Зеленая та ліщинька“ і „Чого соловей“. Молоді, гарні та свіжі голоси, мелодійність пісень і солідне опрацювання кожної пісні викликали бурю оплесків на залі.

Останньою точкою програми був монтаж Ірини Лаврівської „На Свято Жінки“, в якому виступали слідуючі членки: К. Лялька — ведуча, О. Цимбаліста — Україна, дочка-воїн — Х. Ковч, дочка-дружина — М. Приймак, дочка-мандрівниця — О. Павлишин. В хорі виступали пан: Л. Жгута, Д. Белей, В. Мороз, І. Зобнів, А. Івасів. Цей монтаж був добрим закінченням цілості концерту, та залишив гарне враження. Закінчено імпрезу українським національним гімном.

Мистецьким керівником програми була п. Ярослава Зелез. Дохід з імпрези післано на потреби СФУЖО.

Після концерту відбувся бенкет під проводом п. др. Ірини Крамарчук, на якому промовляли: п. Марія Біляк — від Централі СУА, др. Франц Свістель від місцевого Відділу УЖК, делегатка від Українського Золотого Хреста з Сиракюз, Ева Герула — голова Т-ва Пресвятої Богородиці, п. Росоловська — голова Самостійного Золотого Хреста, Анна Хмиляк — голова Українського Золотого Хреста, Люба Мурин від б. товариства працюючих жінок „Жіноча Громада“, Люся Карабіневич, б. режисерка театру Карабіневича, як „сестра з-над Дніпра вітала сестер з-над Дністра“, Івас Крамарчук від Т-ва „Самопоміч“, В. Попович від Т-ва „Запорозька Січ“, В. Гузар від Т-ва ім. Шевченка, п. Пастущин від Т-ва „Провидіння“, Б. Губка від ООЧСУ, п. Вовкович від СУМА, п. Ір. Крамарчук від Т-ва „Обнова“. Письменні

привіти прислали: п. А. Драгоманова, Т-во „Пласт“, Українське Спортивне Товариство, Український Національний Хор і Т-во Сприяння УНРаді. Заключне слово виголосила голова Комітету п. Софія Онуфрик.

Ювілейні святкування приготував зорганізований для цієї цілі Святочний Комітет, в якого склад входили слідувачі організації: 6-й Відділ СУА, 47-й Відділ СУА, Український Золотий Хрест і Сестрицтво Пресв. Богородиці. Поіменний склад комітету: голова — п. Софія Онуфрик, культ.-освітня референтка Централі СУА, містогорова — п. М. Крамарчук, 47 Відділ СУА, секретарка — А. Смеречинська, 47 Відд. СУА, мистецька референтка — Я. Зелез, 6-й Відділ СУА, пропагандивна референтка — А. Мельник, 6-й Відділ СУА, фінанс. референтка — М. Повх, Український Золотий Хрест, касієрки: А. Пастущин, 6-й Відд. СУА, А. Швець — Сестрицтво Пресв. Богородиці. Члени: Е. Герула, Сестрицтво Пресв. Богородиці, С. Гунька, Сестрицтво Пресв. Богородиці, А. Хмиляк, Український Золотий Хрест, п. Росоловська, Самостійний Золотий Хрест, п. Гойсак, Самостійний Золотий Хрест.

Назагал Ювілейні Святкування випали дуже величаво. Програма свята була добірною та доцільно зложена, солідно виконана і дала повне вдоволення слухачам. Все це є заслугою Комітету, який вложив багато праці та зусиль, щоб імпреза випала якнайкраще.

А. Смеречинська

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ювілей голови 1 Відділу

Як в інших Відділах СУА, так і в нашому панує велика солідарність, співпраця і товариська атмосфера. Членки охоче ставляться на кожен заклик до праці голови п. Катерини Пелешок і стараються якнайкраще виконувати свої завдання. І так у доказ любові до неї влаштували 10-літній ювілей її головства.

Дня 28. листопада в залі Де-

мократичного Клубу зібралось багато членок на бінго, давніше ухвалене. По заваді членки застелили столи і заставили їх стравами й печивом. Великою несподіванкою для п. Пелешок було те, коли пп. Бенцаль і Дерех вручили їй скромний дарунок, а п. Головей китицю квітів. Іванна Бенцаль зложила в імени членок 1 Відділу щирі побажання з нагоди ювілею та коротко розказала про працю містогової СУА. Потім членки заспівали „Многая літа“ своїй улюбленій голові. П. Пелешок була така зворушена, що не могла слова промовити. Аж по якомусь часі склала подяку всім членкам, які не жаліли ні труду ні жертвенности, щоб у цей день її пошанувати.

Атмосфера вечора оживилась. Мило було дивитись на присутніх, яких лица ясніли радістю. Всі членки, як із давньої, так і з нової еміграції почувались, як одна велика родина. Забавляли себе веселими гутітками і піснями. Прийняття закінчилось о год. 11 увечорі. Присутні розійшлися у веселому настрою додому. Із того ювілейного вечора призначено 10 дол. на пресовий фонд „Н. Ж.“

Марія Головей, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Із похорону членки 5 Відділу

На заклик голови 5 Відділу п. Будзол членки Відділу зложили з нагоди похорону та в пам'ять покійної Теклі Бугай суму 17 дол., яку призначено на прес. фонд „Н. Ж.“. На цю пожертву зложились: по 1 дол.: Леся Бугай, І. Козаченко, А. Сірко, П. Будзол, А. Старик, А. Галишин, Д. Гордусь, К. Федоришин, Г. Скікун, К. Стасів, І. Кузич, а решта дрібними.

Павлина Будзол, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свято Лесі Українки

Недавно заснований 10 Відділ СУА вперше виступив з імпрезою в честь своєї патронки. Дня 12. грудня м. р. зійшлися членки

**Катерина Пелешок,
голова 1 Відділу СУА в Нью Йорку**

й гості в домівці Централі. На програму зложились: гимн Союзу Українок Америки в виконанні жіночого хору під орудою п. Ірини Чумової. Молоді, звучні голоси пролунали вперше в Централі. Слідувало вступне слово голови Відділу п. Ірини Дяків, яка пояснила цей перший виступ Відділу. З черги реферат про Лесю Українку та її творчість виголосила членка Відділу п. Лідія Лемішка. Вона подала життєпис поетки, чинники, що вплинули на її творчість та схарактеризувала її, поділивши твори на лірику й драми. Черговою точкою програми була деклямація „Сім струн“, яку виконали Т. Мельничук, Д. Пенцак, Л. Онуферко, М. Чупка, О. Селезінка, І. Дяків і Н. Матла. Це була чудова ілюстрація до слів реферату, як також черговий виступ хору, що відспівав „Хотіла б я піснею стати“ (музика М. Кішакевича) і „На зеленому горбочку“ (музика Б. Кудрика). Декорацію залі перевела членка Відділу Марія Морачевська, а строї для збірної деклямації запроектувала й виконала п. А. Мидловська. Програму закінчено відспіванням національного гимну.

По закінченні програми гості засіли до накритих столів на

дбайливо приготовану перекуску. Гутірку при столі відкрила голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк. Представниці Відділів СУА складалі привіти наймолодшому Відділові у Філадельфії з приводу цього першого виступу. Від 20. Відділу промовляла голова п. Олена Сердюк, від 42. Відділу п. К. Гардецька, від 46. Відділу п. З. Терлецька, від 48. Відділу голова п. М. Бабяк та найстарша членка його п. М. Шагала. Від інших установ промовляла п. Оксана Генгало від Укр. Зол. Хреста, а п. Ірина Павликовська від управи СФУЖО. У дружньому настрою закінчилась товариська гутірка і проминув вечір. Господинями вечора були пп. Наталя Лопатицька і Олена Шиприкевич. Всі присутні ствердили, що перший виступ 10 Відділу був незвичайно вдалий.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Дитячий костюмовий бал

Дня 27. жовтня 1954 р. в галі укр. катол. церкви св. Коїстантина заходом місцевого Відділу СУА, а зокрема нашої голови п. Карп'як-Бенцаль, відбувся дитячий костюмовий бал. Були тут різні маски: одаїська-туркиня і наша турецький, балетниця, грибки-мухомори. Пара циганів, малярка та француз, американський воєк, кухар, був також і маленький котик. Не забракло наших славних козаченьків та відважних гуцулів.

На сцені дуже гарно відтанцювали „танок лялок“ Маруся Свінціцька та Варвара Ковальчук. Український гопак виконали наші найменші — Мирося Моцьо, Іванка Хома, Леся Свінціцька, Стефа Ковальчук, Оксана Муха, Славця Павлишин, Леся Киця і Маруся Свінціцька. Нагород не визначувано, щоб не ранили серцець наших маленьких. А вже ж кожен костюм був найкращий! Діти танцювали також гуцулку, козачок і вальс. Загальні танки і забави на салі помагала вести п. С. Покотило.

У дуже гарному настрої розходились наші пайменші додому і напевно довго в пам'яті заста-

неться їм їхній костюмовий бал, за який вповні належить призначення голові п. О. Карп'як-Бенцаль, яка працює постійно і докладає всіх зусиль для нашої дітвори. Катря Гуцал

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 22 Відділу

Цьогорічні заг. збори відбулись 14. грудня. Зборами провела п. Дора Рак, секретарювала п. А. Струц.

Голова зборів покликкала уступаючи управу до звіту. Голова 22 Відділу п. Апасазія Федунік-Харин дала перегляд виконаної праці. Крім функцій голови вона працювала як звязкова з чужинками, заступала голову радієвої колегії і провадила кореспонденцію англійською мовою. Подрібний звіт із праці залишила поодиноким референткам, а сама більше часу присвятила начерковій праці на слідуєчий рік. Секретарка п. М. Мікула звітує про кількість кореспонденції і число відбутих сходін. Докладний фінансовий звіт подає касієрка п. А. Матійців і фін. секретарка п. Г. Вигінна. Контр. комісія потверджує відчитані звіти і заявляє, що всі книжки були ведені в порядку. Голова культ. освітньої референтури перечислює всі імпрези у звітовому році. В січні улаштовано вечір подяки для пп. Заплатицьких, які оплачували радієві передачі нашого Відділу. У лютому — свято з нагоди 30-ліття мученичої смерті сл. п. Ольги Басараб. Цю імпрезу підготував наш Відділ спільно з Відділом СУМА ім. Павлушкова. У квітні відбувся показ народнього мистецтва і писання писанок для американців. У травні членка Відділу п. І. Стцишин репрезентувала український ткацький промисл на текстильній виставці, що її влаштували американські підприємці. Того ж місяця влаштовано спільне свячене з членами СУМА.

Найбільше праці і приготувань вимагала підготовка до свята 70-ліття українського жіпочого руху, яке пройшло з великим

успіхом. Як щороку, так і сьогодні вбирали ми ялинку у Музеї Мистецтва і Промислу, що стояла там цілий місяць. Дня 9. грудня наші членки варили святвечірні страви, які продавано відвідувачам музею. Запрошено драматичний гурток Осередку СУМА, який підготував Різдва-ну виставу на цей день. Програму повторяли цілий день для численних відвідувачів Музею. Для придбання фондів улаженно три забави у звітовому році.

З черги зложила звіт за радієву колегію п. Назаревич. Передачі відбувались кожної суботи в році і були оплачувані українськими підприємцями. Пресова референтка п. Уляна Терлецька мала багато праці у звязку з ювілеєм 70-ліття. До неї належало оформлення і видання книжки, рекляма свята у пресі, летючками і через радіо. Також опрацювала статтю до ювілейної книжки про діяльність нашого Відділу від його початків. За суспільну оцінку звітувала Н. Каменецька. Членки відвідували хворих, так членок, як і тих, що ще не належать до організації. В кількох випадках уділено грошової допомоги. П. Головата, голова Комітету „Мати й Дитина“ подає, що фонд комітету будували членки, збираючи гроші кожного місяця на листи, роздано збіркові пушки в крамницях і переведено одноразову збірку на вулицях коло церков. В сумі було 640 дол. обороту. Гроші призначено на постійну допомогу садкові в Мюнхені-Мозаху, стипендію для учениці в Бразилії, одноразові датки з нагоди Великодніх Свят і на потреби суспільної оцінки.

Підсумовуючи всі звіти, бачимо, що членки можуть похвалитись великою і копісною працею у цьому році. Це все є доказом, яку велику силу представляє у суспільстві зорганізоване жіноцтво.

Уділивши абсолюторію уступаючій управі, вибрано на 1955 рік таку управу: пп. А. Харин, голова, П. Боднарчук, містоголова, М. Мікула, секретарка, А. Матійців, касієрка, Г. Вигінна, фін. секр., культ.-освітня комі-

сія: І. Ракуш, О. Забровська, З. Литвинишин, радієва комісія: Д. Рак, О. Децик, У. Терлецька, Н. Голіяш, комісія сусп. опіки: Н. Каменецька, О. Віхтер, комітет „Мати й Дитина“: І: Куріца, М. Семків, А. Михальцевич, С. Баран. Д. Бурштинська, пресова референтка, Л. Поготовко, госп. реф. До контр. комісії увійшли: пп. Р. Сидорик, С. Кришталь і Ю. Назаревич. В короткому часі по загальних зборах внаслідок уступлення касієрки п. Матійців зайшли слідуєчі зміни: п. Р. Сидорик, касієрка, п. О. Мартинюк, член контр. комісії.

Дарія Бурштинська
прес. референтка

ПИТСБУРГ, ПА.

Річний звіт із праці

27 Відділ ім. Ольги Басараб начислює 33 члени. Провід Відділу спочиває у вмілих руках п. Анни Юги. Відділ відбув за 1954 рік 10 сходин, одну забаву, один пікнік та взяв участь в „Українському Дні“. За 1954 р. Відділ видав 255 дол. Із того на місцеві потреби (церква й школа) 165 дол. до Централі СУА 60 дол. а на вкладки до УКК і ЗУАД Комітету 30 дол. У касі Відділу знаходиться 120 дол.

Тереса Боднар, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Свято 70-ліття жіночого руху

Дня 28. листопада 30 Відділ СУА влаштував святочні сходини, присвячені 70-літтю жіночого руху. Містоголова Відділу п. Габрівська відкрила свято молитвою і розказала про активний шлях української жінки. Сьогодні носієм жіночого руху в нас є Союз Українок Америки, могутня організація, що постала з малих починів.

З нагоди святочних сходин переведено збірку на Комітет „Мати й Дитина“, яка дала 27. дол. Ось список жертводавців: по 2 дол. Ю. Возьна і К. Колодій; по 1 дол.: К. Мураль, К. Габрівська, М. Фецачин, П. Різун, А. Поливка, Р. Завінська, А. Хміль, К.

19 Відділ СУА в Амстердамі, Н. Й. прощає свою голову п. Оксану Добрянську перед її виїздом до Шикаго. Друга зправа — Оксана Добрянська.

Терлецька, А. Кухта, М. Ліска, З. Чубінська, А. Пітро, П. Баранська, Г. Тремлі, Р. Савчак, Ф. Писклива, А. Шеґда, П. Мазаловська, решта дрібними.

Дай Боже, щоб українські жінки і членки СУА й надалі так щиро працювали для українського народу!

Марія Фецачин

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу СУА

Дня 5. грудня зійшлись численно членки Відділу у домівці Централі. Голова п. Марія Демяник відкрила збори молитвою. По відчитанні протоколу попрохала, щоб збори вибрали предсідницю. Провід обняла п. Анна Сивуляк, голова Скружної Ради. З черги складали звіт членки уряду. Голова Марія Демяник і містоголова Євгенія Задорожна розказали про почини Відділу в минулому році. Це було Свячне і два рази бігінго. Голова довше затрималась над можливостями праці в Відділі, яким проводила два роки. Подякувала членкам за співпрацю і за щире відношення. Уступаючи, пригадала, що членки повинні всі свої не-

вдоволення видвигати на зборах, бо краще все в гурті передискутувати, ніж пізніше удвійку або утрійку. Дальше зложила звіт рек. секретарка Ірина Волянська і касієрка Анна Мицишин. Співпраця членок була активна і дружньо закінчили її, але просять звільнити на дальше, бо мають на те поважні причини.

Слідували звіти делегаток до УККА, ЗУАДКомітету й Окр. Ради. П-ні Малиновська жалілась, що не дістає повідомлень про сходини й не може в них брати участі. П. К. Гардецька розказала, що брала участь у 10 сходинах Окружної Ради та Комітету підготовки 70-ліття. Вкінці звітували контрольорки — пп. Бендзяк і Пашук. Переглянувши книги Відділу знайшли їх у найкращому порядку і ставлять внесок на уділення абсолюторії, яку збори одноголосно ухвалили.

З черги приступлено до вибору нового уряду. По довшій дискусії вибрано уряд у такому складі: Анна Бойко, голова, Євгенія Задорожна, містоголова, Марія Пашук, кор. секретарка, Зеновія Левицька, рек. секретарка, Анна Мицишин, касієрка, Павлина Малиновська, заступниця касієрки.

До контр. комісії увійшли: пп. Бутрин, Бендзяк і Демяник. Делегатками до Окр. Ради вибрали: Марію Бендзяк і Кекилію Гардецьку, до Філії УККА пп. Малиновську і Марків. Культ.-освітньою і виховною референткою стала п. Катерина Пак, господарями пп. Ірина Волянська і Йосипа Козак, а доглядачками хворих пп. Малиновська і Марич.

По закінченні зборів промовляла ще голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк, пригадуючи потребу співпраці з Окр. Радою. Окр. Рада розпочала товариські гуртки, на які запрошує членок і передбачує в лютому Окружний Зїзд, що збере всі Відділи з околиці.

Слідувала перекуска, при якій членки дружньо балакали до пізна.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Нагорода у виставці

У Різдвяній виставці ляльок, що її щороку влаштовує магазин Гімбела, взяв участь 52-ий Відділ СУА кількома українськими ляльками й одержав за них нагороду. Ляльки були виставлені під своїм іменем і нагороду проголошено в пресі.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Основні збори нового Відділу СУА

Дня 12. грудня м. р. в Народньому Домі відбулося багато публіки: це були давні й майбутні членки СУА та гості. Голова ініціативного комітету Іванна Рожанковська здала звіт із підготовки, ствердила повноправність зборів (около 30 приєднаних членок) і прохала вибрати президію. Внесло провід зборів в особах пп. Гойдиш, Книш і Навроцької зайняли президіальне місце.

Тому, що того самого дня відбувалась панахида по бл. п. Князю нашої Церкви (збори були заповіджені скорше як повідомлення про панахиду і не було змоги їх відкликати), президія зборів зарядила одно-хвилинну

мовчанку і тиху молитву за Нього.

Першою точкою наради була промова голови СУА Олени Лотоцької. Голова Централі представила майбутнім членкам організацію. СУА виріс із малих починів, створений молодими жінками без досвіду, але поставлений на здорових основах, розрісся і зміцнів. Сьогодні СУА представляє собою силу в нашому й американському світі. Доказом того журнал, видання творів Л. Українки англійською мовою і висилка делегатки на конгрес МЖР у Гелсінки. Та в покоління, що створило Союз Українок Америки, вже завважається втома, спричинена віком. Тому доповідниця радіє, що прибуває новоприбуле покоління і допоможе далі розбудувати організацію. Другу доповідь на тему „Сучасні завдання української жінки“ виголосила орг. референтка СУА Марія Біляк. Нам усім просвічує велика мета, говорила вона, й під тим кутом укладаємо плян нашої праці. Українське жіноцтво у вільному світі взяло на себе великий обов'язок і його повинно сповнити. Одним із них є формування української людини, типу нового українця, що хоч мало пам'ятає Батьківщину, проте гордий на неї і сповняє у світі певну освідому місію. Вгляд жіноцтва у громадське життя допоможе звільнити його від сварок і непорозумінь. Це є знов завданням, що його повинні сповнити жіночі організації, свідомі своєї мети. Далі — притягнення щораз то нових людей в організоване життя — це знов нове паше завдання. Бо тільки організація допоможе зберегти життя еміграції, тільки організація допоможе найбільше видобути з кожної одиниці. Третя доповідь Л. Бурачинської, редакторки „Н. Ж.“, на тему „Міжнародні жіночі організації“ дала характеристику їх та їх підхід до різних проблем.

По доповідях п. І. Рожанковська прочитала статут СУА, до якого не було ніяких завваг. З черги комісія-матка (пп. Сквіртнянська, Карпевич, Пясецька)

прочитала запропоновану листу управи, яку присутні одногласно вибрали. До управи 64 Відділу увійшли: Іванна Рожанковська, голова, Ірина Пясецька, місто голова, Лідія Лопатинська, секретарка, Надія Пастушенко, скарбничка, Христина Воевідка, культ.-освітня реф., Софія Стесура, орг. референтка, Мирослава Вовкодав, суспільна опіка, Ольга Раковська, пресова реф., Мирослава Вишивана, виховна реф., Любов Раковська, імпресова реф. До контр. комісії увійшли: Марія Карпевич, Софія Стець і Надія Попель.

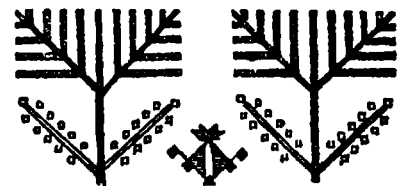
Нововибрана голова подякувала членкам ініціативного комітету за підготовку праці, а присутнім на залі за довіря. Через спізнену пору вже не було часу обговорити пляну праці. Обговорено ще висоту членської вкладки (50 ц. місячно) і домівки на найближчі сходина.

До пового 64 Відділу вписалось около 50 членок. На основних зборах нового Відділу було багато давніх членок СУА, в тому місто голова СУА п. Катерина Пелешок і голова Окр. Ради п. Іванна Бенцаль.

СПРОСТУВАННЯ

Комітет 70-ліття українського жіночого руху в Рочестері, Н. Й., стверджує, що нотатка, яка появилася в Рочестерській газеті „Рочестер Таймс Юніон“ з дня 29. листопада 1954 на ст. 26, яка вказувала, що на святі та бенкеті з нагоди ювілейних святкувань 70-ліття укр. жіночого руху між почесними гістьми була голова СФУЖО Олена Кислевська, а на бенкеті промовляла голова Централі Українського Золотого Хреста Павліна Різник — не правда. Обі згадані пані в цей день не були в Рочестері.

С. Онуфрик, голова
А. Смерчинська, секр.

ВІСТІ З ФОНДУ „МАТИ Й ДИТИНА“

ОДИН ДЕНЬ У ДИТЯЧОМУ САДКУ

Український дитячий садок в оселі Людвігсфельд біля Мюнхену засновано 15. V. 1953. Кожного ранку перед будинком, в якому мешкає пані садівничка, збирається дівтора. Є там шестилітня Христя, є і маленька трилітня Леся та Ітя. В червоних, синіх та білих суконках вони виглядають немов барвисті метелики. Біля дівчаток зібралася й малі козаки: Ромко і Михась, Славко, Петрусь, Миколка та багато інших, а всі вони нетерпеливо чекають на свою паню учительку. Пів до девятої у дверях з'являється усміхнена пані Надя Кравчук.

„Слава Ісусу Христу” — вітають свою вчительку діти.

„Слава на віки” — відповідає пані Надя і уставляє дітей парами. За кілька хвилин вирушають у дорогу. До садку далеко. Нераз, коли надворі мороз, то добре замерзнуть рученята, а личка зачервоніють від холодного вітру. Часом, коли падає дощ, треба знову перескакувати через великі калабані. Однак малі громадяни на це не зважають. Вони радо спішать до рідного українського садочка. Та сьогодні вийняткові гарна погода. Сонечко так гарно світить і своїм теплим промінням пестить русяві дитячі голівки. Діти скоренько виходять і починають співати.

„О Україно, о любя Ненько” — несеться понад чужими полями пісня малих українських скитальців. Скоро переходять через місток, а звідси вже видно німецький „Югендгайм”, в якому знайшов приміщення український садочок. Діти входять до кімнати і гарно та чемно уставляються до молитви. Оченята звернені на ікону, а з грудей так щиро, щиро линує слова молитви, яку діти закінчують:

Бозю, дай здоровля мамі, татові
І всій родині, а долю, волю
Верни рідній Україні.

По молитві діти сідають на свої місця, а пані підходить до

шафи і каже: „Тепер будьте чемні, я маю для вас гарну несподіванку”. — „Яку? Яку?” — закликали цікаво діти і тридцять пар очей вдивлені в шафу, в якій, мабуть, захована несподіванка.

Пані відчиняє шафу і голосне, захоплене діточе — „Ах” — пронеслося по залі. „Забавки, забавки!” — закричали діти. „Просимо нам дати побавитися!” І справді, шафа, яка перед кількома днями появилася в кімнаті, до якої з дощочок батьки поробили полички — повна забавок. Чого тільки там немає! І маленькі лялі та візочки, різнокольорові мячики, клецьки, книжечки. Пані роздає забавки дітям. Діти беруть їх так обережно в руки, немов якісь дорогоцінності, а в оченятах такий радісний блеск. Радіють діти, радіє і садівничка. Скільки то разів їй доводилось чути скарги дітей: „Ми ж не маємо чим бавитися! Чому в нас немає забавок?”

Біля шафи велика скринка, з якої пані витягає капчики та приміряє дітям. І знову ті самі радісні личка і голосні вигуки.

Та нараз відчиняються двері, а в них дижвоні мами з другим сніданком. Скоро зникають в малих усточках великі куски булки, так само зникають і грушки, і діти дякують за сніданок.

По сніданку починається навчання. Безліч віршів, пісень, гор та казок вивчила пані учителька своїх малят, а в усіх майже згадка про Україну, про Рідний Край.

Сьогоднішній день — це найкращий день у садочку. Цю радість наша дівтора завдячує всім тим, які хоч віддалені від нас тисячами кілометрів, не жаліють важко запрацьованого гроша на влаштування та урядження садків для українських дітей в Німеччині. І за це всім тим щире „Спасибі!” від наших найменших. **НВ.**

Подаємо звіт із праці садку, що стоїть під патронатом Комітету „Мати й Дитина” в Лорейні. Ред.

ІЗ ДИТЯЧИХ ВИДАНЬ

Ніна Мудрик: Намистечко. Пластова Бібліотека ч. 1. 1955. Клівленд, ЗДА. Видання 1. М.К. У.П.С. ім. Степана Тисовського під редакцією Леоніда Бачинського. Із рисунками авторки. Стор. 34.

Малі читачі нашої дитячої сторінки зрадіють цією книжечкою. Молода авторка, що так втішала їх своїми віршиками, збрала їх тут у невеличкий збірник. Вірші вкрашали дитячу сторінку „Нашого Життя” і пластові видання та зібрані в цілість дають першу пробу молодого таланту.

Ніна Мудрик дбайливо опрацьовує свої віршові спроби. Найкраще виходять у неї описи природи чи її явищ. Такі вірші, як „Потічок”, „Каштан”, „Іней” — це глибоко відчуті картини, що відкривають дитині красу природи. Також вона пробує звязати дитячий світ із природою в віршах „Весна”, „Дзвенить пісенька”, „Пісенька”. Легкість і звязність цих віршів проспосіблюють їх для дитячої уяви і темпераменту.

Описи дитячих забав чи розваг не мають уже такої безпосередності. Трапляються між ними дуже вигладжені, як „Весна й новачки”, „Великдень” чи „Вітрець”. Але уривки дитячих думок вона схопила дуже добре в віршах „Весна”, „Святий Миколай” і „Свят-Вечір”. Туди повинна молода авторка спрямувати свою увагу.

Ніна Мудрик сама ілюструє свої вірші і це надає їм ще більшого чару. Слід відмітити її дбайливе ставлення до дитячого народного вбрання, що його наші ілюстратори так немилосердно вивертають на свій лад. **Л. Б.**

Передплату „Нашого Життя” в Англії приймають:

Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Rudenska Myroslawa
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

MA 7-1320

LO 3-9910

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Ferdval Cowdy
Foreword by Clarence A. Manning

Ціна книжки \$5.00

Замовлення приймає

**Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.**

909. N. Franklin St. Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ ТА ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Весна 50 ц.
Літо 70 ц.
Осінь 70 ц.
Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE
Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

**MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH**
SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort
No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

УКРАЇНКИ В КАНАДІ, АМЕРИЦІ Й ІНШИХ КРАЇНАХ СВІТУ!

Читайте і передплачуйте одинокий жіночий журнал у Канаді
„ЖІНОЧИЙ СВІТ“, який видає кожного місяця Організація
Українок Канади ім. Ольги Басарабової.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ охоплює собою всі ділянки суспільного
життя, цікаві для українського жіноцтва. В ньому знайдете
статті на теми: культурно-освітні, виховні, організаційні, го-
сподарські й ін. Є в ньому і зразки укр. літератури та поезії.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ дає також поради українським жінкам із
різних ділянок життя. Для дітей є окрема частина — т. зв.

„ДИТЯЧИЙ СВІТ“, в якій, крім листа до діточок від редак-
торки, є цікаві оповідання та гарні віршики. Журнал багато
ілюстрований. Річна передплата в Канаді й Америці \$2.50.
В інших країнах \$3.00.

Висилайте вашу передплату на адресу:

WOMAN'S WORLD

P. O. Box 791 — Winnipeg, Man., Canada